C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\B\Black David\Black_David-Upiri.PDB

PDB Name: Black_David-Upiri
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.11.2005
Modification Date: 20.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Upíři I.

David Black

Někdy to zažil každej. Cesta domů chladným podvečerem, kotouče mlhy valící se ulicí. Tma. Stíny na průčelích paneláků, kvílení větru v téměř opadaných větvích stromů a divný pocit v zádech. Otočíš se..... možná se něco mihlo mezi kontejnery, kočka nebo velká krysa, otřeseš se hnusem..... pod žlutou lampou zapiští netopýr. Kdoví proč přidáš do kroku a s úlevou za sebou zabouchneš domovní dveře.....

Nikdy tam venku nic není. Není.....?

Seskočil ze střechy oprýskaného domu a plížil se tichými kroky podzimním večerem. Pomalu přecházel v noc a tma houstla a temněla, v tom sychravém čase, plném padajícího listí a nostalgie. Vítr studil, hnal před sebou chuchvalce mlhavého oparu, ovíjely se kolem zdí hřbitova a mezi náhrobky, porostlými lesklým břečťanem. Vrata zaskřípala v zrezavělých pantech, když se do nich opřel nápor větru a větve kaštanů o sebe narážely s kvílivými vzdechy.

Už to skoro nevnímala, i přestože pocit tísně v ní zůstal celou dobu, kterou strávila na starém hřbitově v té zanedbané čtvrti. Skloněná nad deskou hrobu se pokoušela zapálit knot v keramické lampě, zafičelo to a téměř živý plamínek odumřel, škrtla zapalovačem a jiskra zhasla podruhé. Nemělo to smysl, v tom vichru by lampička stejně dlouho nesvítila, narovnala se a zadívala se do tmy. Nechtěla se zdržet tak dlouho, ale neudržovaný hrob vyžadoval spoustu péče, hromádka plevele zůstala na cestičce a stonky poletovaly vzduchem. Rozhlédla se. Vzadu u zdi se černaly obrysy kontejneru.....

Něco se v něm šustlo, lekla se a stébla spadla na zem. Chvíli bojovala s touhou nechat je tam a rozběhnout se k bráně, ale potom sebrala odvahu, přece není nějaká ustrašená káča. Hodila trávu dovnitř, prudký pohyb mezi odpadky ji přinutil uskočit, srdce se jí rozbušilo.... .Z kontejneru se ozvalo zapištění a Ester zavrtěla hlavou sama nad sebou. No tak, klid, je to jenom myš, hloupá myšička, určitě víc vyplašená, než ona sama. Musí už opravdu jít, vyrazila k východu, vůně drahého parfému zavanula nocí. Začenichal a nasál ji, tak smyslnou a zvláštní, vyhoupl se na okraj kontejneru a zadíval se za ní.....neměl by ji nechat odejít, čekání mezi odpadky nebylo zrovna to, coby.....ale v rytmu její chůze bylo něco vzrušujícího, něco po čem dávno toužil, připomínalo to staré časy. Dobu opatrného slídění a namlouvání, dobu, kdy vstup do domu byl vázán pozváním a hodokvas byl vzácností.....tiše se usmál a vklouzl do tmy pod košatými stromy.

Sýček se ozval ve větvích kaštanu, otočila se a zahlédla stín mezi hroby, se srdcem až v krku zůstala stát. Klid, uklidni se, hlavně nesmíš dát najevo strach. Krev jí pulsovala ve spáncích zběsilým tempem. Šla kaštanovou alejí k východu jak nejpomaleji dokázala, za sebou zaslechla pobavený smích. Už sem nikdy nepůjde večer.....hlas sovy zahoukal své - póóóóójď - za tmavými stromy... Zbrkle pustila spojku a motor auta zakvílel, roztřesenou rukou zařadila, rozjela se přískoky a ve zpětném zrcátku zahlédla mlhavou postavu ve hřbitovních vratech. Už sem nepůjde nikdy!!!

Díval se za ní, číslo na autě bylo snadno k zapamatování, ale ani ho nepotřeboval, najde si ji po čichu.... Hlad! Krutý pocit v žaludku mu připomněl, proč sem vlastně přišel. ... Obrátil se mezi hroby, na druhé straně hřbitova uslyšel šouravé kroky, postarší žena uložila do odřené tašky květináče a sáčky s hlínou. Pomník hrobky se blýskl v měsíčním světle, krev se rozstříkla na šedém mramoru. Nestačila vykřiknout. Nohy v černých polobotkách teď vyčnívaly z otevřené rakve na podlaze krypty. Možná si přála spočinout vedle svého muže v náruči věčného spánku.....možná že ne. Otřel si zbytky její krve z brady, bylo mu to ukradený.....

Josh se dotkl kliky a ucukl, plechové dveře staré kotelny, v podzemí dávno zrušené a napůl zbourané fabriky, se prudce rozletěly. Pach rozlitého vína ho udeřil do nosu, v přívalu naplno řvoucí hudby zanikl vzdech. Bílá hadrová panna, s voskovým obličejem a skoro slepýma očima, se mu zhroutila do náruče. Taky nekřičela. Nemohla. Z prokousnutého hrdla vyšel bublavý zvuk, červená pěna se řinula otvorem v roztrženém jícnu. Ušklíbl se, vypadala

směšně, jak otevírala ústa v němém děsu.....leklá ryba na suchu. Bublání přešlo v chropot. Bolest, nepochopitelná a ochromující, rudá mlha před očima.....

"Pomoc, pomoz mi..." chtěla to říct bezhlasými ústy, v tu chvíli mu i věřila. Pomůže jí, odvede jí domů ....mami.....! Vycenil tesáky. Zahryzl se z druhé strany, bolest jí zkroutila v křeči, ostré zuby trhaly kůži i svaly. Krev! Horká a plná palčivé chuti alkoholu, polykal ji plnými doušky. Krev znamená život! I když, jak pro koho. Ten její právě skončil, sesula se mu k nohám. Strčil do ní špičkou boty, sklouzla z železného můstku a padala z výšky na betonovou podlahu. Zamával jí na cestu.

David se rozesmál. Ta druhá holka, opilá téměř namol, se smála s ním. Vstala, zpitá jako dělo, černomodré prameny vlasů jí spadly do tváře, když se chytila zábradlí a podívala se dolů.

"Je úplně blbá!" řekla na adresu zhrouceného těla. "Neumí chlastat, válí se tady jako prase." nejistými kroky sešla po schůdcích a šťouchla do kámošky opile namířeným prstem.

"Zvedej se Ali, máme společnost." oči bez výrazu se dívaly kamsi stranou. "Ali...slyšíš?...."

"Je mrtvá." řekl Josh, olízl si zakrvácené rty, díval se na ni zpod přivřených víček. Rozesmála se znovu.

"Jasně že je mrtvá, uplně mrtvá po flašce vizoura. Já už jsem taky ..." trochu se zapotácela a dotkla se ruky, bezvládně ležící podél těla. Dotek zastudil jako led. Rezavé vlasy zakrývaly ránu na krku.

"skoro mrtvá....." Otočila se zády a s problémy se vyškrábala zpátky nahoru.

"Pokecal ses červeným," řekla a prstem přejela Joshovi přes ústa, rozmázl jí krvavou šmouhu po tváři. Stále se ještě smála, když ji vytáhl ven do noci. David zabouchl dveře kotelny a vzal ji kolem ramen z druhé strany, s poloprázdnou lahví v ruce. Zarazila se.

"Neblbněte, je tady zima, kam chcete jít....."

Vrazil ji hrdlo flašky do pusy. "Nekecej a chlastej!"

"Jdem na návštěvu," řekl Josh s úsměvem. "ke starejm známejm." K hodně starejm, prohodil v duchu.

Vešel do hřbitovních vrat. David a ta nalitá nána zůstali někde vzadu, slyšel tlumené výbuchy smíchu. Téměř je nevnímal. Vůně, naléhavá a vábící, zůstala viset mezi hroby a ani ostrý vítr ji nedokázal odehnat. Meluzína zakvílela a pták vytržený ze sna se poplašeně prodíral mezi listím. Šedý pomník z leské žuly v rohu hřbitova. Vůně zesílila, nasál ji do sebe, přimrazila ho k zemi.....pojď si pro mě.....vezmi si mě.....bledý srpek měsíce proplul mezi stromy a zmizel.

"Joshi!" S trhnutím se probral. David se připotácel ze tmy s tou holkou, najednou mu šla na nervy. Už ho to přestávalo bavit. Rychlovky, holky napraný chlastem, pořád to samý. Vítr jí připlácl triko na tělo a zdůraznil prsa vycpaná silikonem. Znechuceně se odvrátil. Vůně orchidejí se vinula mezi náhrobky, těžká a hmatatelná .....musí ji najít! David se zastavil vedle něho, asi to cítil také, obrátil se k Joshovi s pohledem plným neklidu. Dlaně mu zakryly oči, netrpělivě jí setřásl.

"Co je s váma?" řekla uraženě, "Usnuli jste?" Hrábla po visce, pachuť alkoholu jí nadzvedla žaludek, odhodila láhev do křoví. Vítr zesílil a zledověl, zima ji probrala docela. Vypadalo to, že mejdan skončil. Stáli tam beze slov a civěli do tmy, otráveně mávla rukou.

"Víte co, štvete mě, jdu domů." Otočil se, bílý obličej v měsíčním světle, krvavá ústa, přízrak hrůzy. Zaječela, ani nevěděla proč. Vycenil špičáky, ostré jako nože.

"Ty nemáš domov. Už teď jsi mrtvá."

Zavřískla a rozběhla se mezi náhrobky, nechal jí náskok s křivým úšklebkem a potom najednou stál proti ní, jak bleskurychlý stín, vyhnula se prstům s drápy a potácela se tmou, slzy se mísily s rozmazanou řasenkou, před očima zhroucené tělo na špinavé zemi, už pochopila. Zabijou jí, jako Ali.....ne, nechtěla umřít, ne teď a tady..... Slyšela ho za sebou, odkopla boty a dala se na útěk k otevřené bráně. Ten druhý stál na cestě, opilý snad víc než ona, viskou a Alinou krví. Ledová ruka jí sevřela paži, vyškubla se z posledních sil a vrazila do něj, zapotácel se, vletěla do hustého křoví, táhlo se podél cesty až k vysoké zdi, neprostupné šlahouny jí šlehaly do tváře, teď jí to bylo jedno. Lezla po čtyřech, s odřenými koleny, tunelem trnitého houští, poškrábaná a špinavá, slyšela venku jejich smích a přála si zadusit vzlyky..... musí se dostat pryč! Měsíc se schoval za mraky, vyklouzla ven pod příkrovem tmy a rozběhla se přes zarostlé hroby. Žulová deska se jí zhoupla pod nohama.....

Tma, bolest, strach, výkřik a beznaděj. Puch a červi. Všude kolem. V černé tmě rakve, s nehty ulámanými až do krvavých pahýlů, přilákala je krev a pomalu zahnívající skvrny proleženin na rozměklém těle. Cítila je v očích a v nose, někdy i v ústech, než přestala křičet, údery kladiva na víku rakve, nejstrašnější zvuk, co kdy slyšela. Sny.

Strašlivé představy, podoby démonů. Past.

Padala dolů a za ní se sypala hlína, svíčky, vázy a sušené květy naaranžované na pochmurné desce, zřítila se z výšky na tvrdé dřevo, něco jí udeřilo do hlavy a prkna se probořila její váhou. Dopadla. Pod ní leželo cosi měkkého a příšerně páchnoucího. Zabořila se do toho, šílený puch ji skoro zadusil , začala se zmítat v tom lepkavém něčem, co si nechtěla ani pojmenovat.....měla to všude, pozvracela se hnusem, horečně stírala slizkou hmotu z dlaní a obličeje,.....to není možný, něco se jí zdá, je to jen děsivej sen, proč jí nikdo neprobudí..... pod ní se hnula ta věc, chtěla zaječet, ale v příštím okamžiku toho měla plná ústa, dusivý vír z ní vysál výkřik. Tma, bolest, strach a beznaděj, něco jí rvalo vnitřnosti, svaly i šlachy, v neskutečné agónii vyvrhla sama sebe do páchnoucí hmoty. Odporné mlasknutí. Mozek se protáhl nosní dírkou, tak dokonale, jak by to dokázal nestvůrný balzamovač v Městě Mrtvých.

Vstala. Setřásla z ramen bělavé červy a po hliněné stěně vylezla z hrobu.

Nesmrtelná. Věděla že je nesmrtelná, ale život bez těla byl jen ohlupující víření v časoprostoru, šedivém zoufalstvím a plném nepřátelství, všudypřítomná bolest nedávala možnost uniknout. Pak přišlo. Tělo. Štíhlé a mladé, zabořilo se do ní a prostoupilo jí celou, stačilo jen otevřít ústa. Teď to tělo měla, patřilo jen jí.....

"Kde je ta šlapka? " zeptal se Josh nakvašeně, "Nemusel ses tak vožrat!" dodal vyčítavým tónem. Ztratila se ve změti roští a on určitě neměl náladu jí tam hledat.

"Někde tady bude." David se tvářil otráveně. Neměla mu utéct, chlast je zhouba i pro upíra, ale blbost, musí tady být, pořád viděl na vchod a pochyboval, že by dokázala přelézt pětimetrovou hřbitovní zeď.

"Tak snad, že bys ji laskavě našel."

"Trhni, si! Já jsem ji sem nepřitáhl!" Josh udělal krok, navztekaně zatnul pěsti a David raději zmizel mezi hroby. Teď nebyla zrovna vhodná chvíle na rvačku, v tomhle stavu by neměl šanci. Stejně byl jenom poskok, od té doby co se vzbudil na dně rakve v tmavém hrobě a nad sebou slyšel zvuk lopaty narážející na dřevo a kamení. Měl být mrtvý. Ten, kdo ho zabil, se opíral o žulový pomník a čekal až splní svůj úkol. Vzpomněl si na ten pocit, když mu prokousl hrdlo. Vzpomínal na něj často. Ušklíbl se...možná že je mrtvej a tohle všechno je jenom přežívající zbytek jeho vědomí, někdy to bylo jako šílenej sen. A někdy jako hladová realita. Vycenil špičáky a obešel hustou houštinu akátových keřů, něco se za ní hnulo. Napřed ucítil slabý zápach, připomněl mu minulost, pach tlejících pozůstatků v těsném hrobě..... Křoví se rozhrnulo a vyšla ven.

Napřed uviděl nohy, opálené bosé nohy a nad nimi zbytky zteřelého rubáše. Smrad zesílil, odporný puch hnijící mrtvoly. Zvedl oči. Tam kde byl předtím obličej té holky, spatřil děsivou podobu smrti. Holá lebka s cáry odpadávajícího masa se na něj šklebila v záblesku měsíčního světla. Proti své vůli couvl.

"Červi!" řekla dutým hlasem, vycházejícím odněkud zhloubi. "Nesnáším červy." Pohybem plným hnusu smetla hrst zkroucených larev na zem, po černém rubáši se rozlézaly další. Bílé koule očí v příliš hlubokých důlcích se po něm obrátily.

"Na co čumíš?" Nenašel slova, aby jí odpověděl. Mávla rukou s nalakovanými nehty a klátivými kroky se vypotácela z brány.

Josh vylezl z křoví z druhé strany, v ruce držel láhev ze zbytkem vizoura na dně.

"Podej mi napít." řekl David, toho panáka měl zapotřebí.

"Už si toho snad vychlastal dost..... Co tady, sakra, tak smrdí?" Neodpověděl. Červi se svíjeli v nahnědlém písku.

"Co je s tebou, jsi úplně mimo?"

"Ale ne."

"No tak kde je ta štětka?" Mezerou v křoví zahlédl odklopenou desku.

"Schovala se v hrobě? Tak to je na správným místě." Zasmál se s vyceněnými zuby a skočil dolů. David slyšel, jak zalapal po dechu.

Podivná, rudá medůza bez kůže a s vytřeštěnou tváří, ležela na dně hrobu vedle rozmlácené rakve.

Vrátila se, zpátky do doupěte, do toho starého domu.....

Josh procházel ztemnělými ulicemi. Hledal, nasával a větřil a dalo mu to míň práce, než by snad čekal.

Objevila se na rohu v zelené Corse, rezavá hříva jejich vlasů dokonale ladila s odstínem laku. Hodila blinkr a chystala se zaparkovat. Soustředil se. Impuls myšlenek vystřelil jako přesně zacílený metafyzický projektil, malé auto poskočilo a poslušně chcíplo. S úsměškem sledoval jak otáčí klíčkem. Škyt, škyt...nic. Vystoupila, otevřela kapotu a zase jí zavřela, dokonalé ztělesnění bezradnosti. Pokusila se odtlačit vůz stranou, ale silnice stoupala a auto začalo couvat, v sukni skoro na zem neohrabaně naskočila dovnitř a prudce zatáhla ruční brzdu. Vypadala legračně. Úšklebek se změnil v pobavený úsměv, dobrý divadlo. Odlepil se ze stínu.

"Copak, nejede?" Pokrčila rameny. Vůně orchidejí se vznášela večerem.

"Co benzín?"

"Před chvílí jsem tankovala." Zatvářila se uraženě.

"Dovolíte?" nadzvedl kapotu, zatahal za dráty od baterky a usmál se. "Je to jenom hloupost, povolenej kabel, máte sebou nářadí?" Motor naskočil jako hodinky. Zaparkovala v řadě vozidel, počkal až vystoupila a zamkla dveře.

"Děkuju vám, nevyznám se v autech."

"To byla maličkost." Šel s ní až k domu, na chvíli se zarazila, neměl by asi vědět kde bydlí, nebyla příliš lehkomyslná, ale nasála zvláštní vůni noci a něčeho nepopsatelného, mrazivý pocit jí projel kolem páteře. No tak, přece ho vůbec neznáš. Tmavé oči se blýskly ve tmě, jako zhypnotizovaná s ním vešla dovnitř. Na fládrovaných dveřích byla ještě stále cedulka .....Sofie Remešová. .....

"Nepozvete mě na kafe, Sofie?"

"Ester. Ester Bajerová." kdoví proč mu to řekla. "Nějak jsem nestačila vyměnit jmenovku." Opíral se o veřeje, tmavé oči se zavrtávaly do jejích. Polilo ji horko, z těžkého vzduchu který vycházel ze starého bytu se jí zatočila hlava. Měla by ho poslat pryč a jít si lehnout. Lehnout..... Konečkem prstu jí lehounce přejel po paži, ten dotek jí zasáhl na nejcitlivějším místě, odkdy je předloktí erotogenní zóna..... Kolena se jí podlomila, jeho oči plné vášně, doteky, polibky, představa něčeho tak divokého, co nezažila ani v nejodvážnějších snech, ...příšerný smrad ji uhodil do nosu. Vycházel přímo z bytu, puch zahnívajícího masa.....proboha, ještě že ho nevzala dál.....Cítila to už včera, vycházelo to z odpadní trubky, musí objednat instalatéra. Vzrušení bylo pryč.

"Ne, nezlobte se. Není mi moc dobře, asi bych měla jít spát." Otočila se do chodby a neviděla jeho zuby, připravené rvát na kusy křehkou kůži. Řekni to, jen jedno slovo!!!!!!!!!.....

"Možná jindy, třeba zítra, kdybyste mi dal číslo na mobil určitě bych vám...." Neodpověděl. Zrudla, jak se může chovat takhle trapně, tak pitomě koktat. Popadla kliku.

"Dobrou noc, Ester." Byl pryč tak rychle, že to ani nepostřehla. Světlo na schodišti zhaslo a z chodby se táhla ledová zima. Zabouchla dveře. V bytě bylo horko a přítmí, zatáhla závěsy na oknech. Krev ve spáncích jí bušila jako rány kladivem. potřebuje sprchu, nebo raději pořádnou koupel. Zívla, skoro poslepu dotápala do koupelny a roztočila kohoutky u vany. Horká pára zaplnila prostor. Pomalu se svlékla a uvázala kolem sebe osušku, několika tahy si odlíčila tvář a nanesla vrstvu krému. Zrcadlo se zamlžilo, matný obrys obličeje zmizel v kotoučích bílé páry....zdvihla nohu a vlezla do vany, připravená na příjemný dotek téměř horké.....voda studila a svíjela se jí pod nohama. Přešlápla v něčem slizkém, hýbalo se to, vzlínalo to nahoru po nohou. Podívala se dolů a zaječela, lapala po dechu a dávila se odporem, po kolena v záplavě kroutících se červů. Sinalé larvy, páchnoucí hrobem jí lezly po těle jedna přes druhou, strhávala je ze sebe s hysterickým vřískáním, měla je ve tváři, ve vlasech, všude.....íííííííííííííí!!!!!!!!!!! Vyskočila ven, sklouzla na mokré podlaze a upadla, po břiše se plazila do chodby, zoufale se ohlédla za sebe, odporná masa červů přetekla přes okraj vany a valila se za ní.....íííííííííííí!!!! Praštila dveřmi do koupelny, prolézali pode dveřmi, odporný puch se táhl bytem, zalykala se hnusem. Dolezla do chodby a zběsile trhala klikou, než se jí podařilo otevřít dveře, vypadla ven a málem zaječela znovu. Otylá maska s prasečíma očima na ni zírala v nažloutlém světle.

"Šla jsem z půdy a slyším křik.....myslela jsem..." Sousedka natahovala krk a zvědavě nakukovala do bytu.

Ester popadla dech a snažila se ovládnout třes, zavrtěla hlavou. Po červech nebylo najednou nikde ani stopy. Připadala si jako naprostý blázen, s rozčepýřenými vlasy, obličejem napatlaným krémem a s ručníkem omotaným kolem těla.

Nuceně se zasmála.

"To byla televize, chystala jsem si vanu a zesílila zvuk abych slyšela i v koupelně. Promiňte, nenapadlo mě, že je tak pozdě...." Baba v zástěře civěla na její paže, poškrábané až do krve.

"No, já jenom, jestli se vám něco nestalo." Zkroucená larva se jí houpala na zbytku odrostlé trvalé. Ester si protřela oči. Sousedka kachním krokem zmizela na schodišti, na podlaze nebylo vidět ani červíčka. Halucinace, je prostě přetažená. V nočním stolku nahmatala krabičku prášků na spaní, nasypala si tři do úst a nasucho je spolkla. Spát.....

V odpadní trubce pod vanou se něco hnulo. Soukala se úzkým prostorem, otvor na dně jí dal zabrat. Protáhla se ven. Hrůza. Proti ní v zrcadle stála zrůda. Štíhlé, opálené dívčí tělo neslo na svém krku cosi nepopsatelného, na podlahu pleskl kus shnilého masa a červ se vyplazil z černého důlku oka. Skoro zaječela odporem. Někde, v propasti věků zmizela její tvář, oblá, s plnými rty, vlasy barvy ohně a zelenýma očima. Výbuch nenávisti, zrcadlo prasklo a roztříštilo se. Z vedlejšího pokoj se ozval vzdech. Proklouzla z koupelny. Žena, spící v bílých přikrývkách, s krátkou noční košilí vyhrnutou až do pasu, se převalovala na posteli. Krásná, s rezavými vlasy. Po dlouhých týdnech se zasmála. Zase bude mít tvář.

Zavolal jí hned druhý den. Byla trochu zmatená, opravdu si nepamatovala, že by mu dala číslo, ale byl tady a jeho hlas zněl mile. Stavil se pro ni večer a zašli na drink do malého baru, druhý den do kina a na večeři. Doprovázel ji domů a z jeho pohledů četla očekávání. Nepozveš mě dál, Ester? Toužila po něm, ale bylo jí s ním dobře....znala to, stane se to a pak už ho nikdy neuvidí....byl přesně ten typ. Jedna noc vášně a konec.....

.....rozhodla se to oddalovat, jak to jen půjde.

"Já, " řekla rozpačitě, "dneska se mi to nehodí, chápeš co myslím, za pár dní....." nebyl tak pitomej, aby tomu nerozuměl a s pochopením se usmál. Čekání. Je to pak o to sladší. Rozloučil se s ní polibkem. Zavřela za sebou těžké, zvukotěsné dveře. Scházel dolů po schodech a neslyšel ten vřískot.

Už si nepamatovala, jak je stará. Žila celé věky a živila se masem a strachem, kdysi snad byla čarodějka, démon, ghůl, sama nevěděla. Těch názvů bylo mnoho, ale nebylo to jméno. Kdo nemá jméno, jako by nebyl.

Ester.....slyšela ji jak mluví, předtím....teď už nemluvila .....Ester.....to jméno se jí líbilo. Bude se k ní hodit.

V klubu byla skoro tma. V hlasité hudbě zanikala jakákoliv slova. Přišla pozdě, seděl tam už dobrých dvacet minut a pil třetího panáka. Obejmula ho zezadu a políbila na ucho, v tom přítmí z ní viděl jenom obrys obličeje. Někdo do něj strčil a Josh se otočil. David na něj kývl, posadil se vedle a pohybem ruky naznačil barmanovi velkou vodku, přijela mu po naleštěném pultu.

"Co to tady smrdí, sakra?" Divná směs, tráva, silný parfém a něco neidentifikovatelného.... Josh nasál vzduch a Ester se odvrátila. Někdo zesílil muziku.

"Omluvte mě." křikla do toho kraválu a prodírala se zakouřeným klubem směrem k toaletám.

"Vona ještě žije?" David se za ní díval s naprosto nevěřícným výrazem. "To si snad děláš srandu?"

"Do toho ti nic není."

"Je mi do toho. Chodíš si s ní po hospodách? Všichni na tebe čuměj, až bude její fotka v novinách, bude si tě pamatovat každej kretén! Co takhle nějaká subordinace, nic ti to neříká?"

"Já nikoho neohrožuju. Ze všeho nejmíň tebe, nechápu, co ti na ní vadí."

David se zasmál. "Na ní samotný nic, tvůj výběr je jako vždycky na úrovni, jenom to, že nemá žádný stigmata, na krku, na rukách, nikde. Co chceš dělat, hodláš se s ní oženit?"

"Zavři hubu." řekl Josh. "Zavři tu svojí zatracenou hubu!" Davidova tvář ztvrdla.

"Jseš do ní blázen?! Do ní? Je to jen potrava, míň než popel. Nemůžeš se zamilovat do žrádla! Něco ti řeknu, nemám chuť riskovat krk kvůli tvejm slabomyslnejm posedlostem, skončíš to dneska v noci. Rozuměl jsi?!"

Josh se díval do skleničky s vodkou, neodpověděl a David se zle ušklíbl.

"Porušuješ pravidla Joshi, zrovna ty,..... jak zvláštní. Víš co, vždycky jsme se o všechno dělili a nevidím důvod dělat vyjímku. Je to jasný. Buď to budeš ty, nebo já!" Hodil na pult stovku a byl pryč. Procpal se davem a ani nečekal, že by

ji zahlédl, ale ty rezavé vlasy si nemohl splést z nikým. Zastoupil jí cestu.

"Zatancuj si se mnou." řekl. Podívala se mu do očí. Temné a bez výrazu, fascinovaly ji svou černou bezedností, najednou věděla....byli stejní, oba. Ale ten druhý byl nebezpečný. Tenhle.....Usmála se, zdvihla ruce nad hlavu a začala se před ním svíjet hadími pohyby.

"Takhle ne!" přitáhl ji k sobě, obejmula ho kolem krku a její boky se zavlnily v rytmu hudby. Vůně orchidejí přebila odér marihuany, načichlý i ve zdech, vůně orchidejí smíšená s něčím.....pojď si pro mě.....vezmi si mě..... pocítil závrať a hlad! Josh má prostě smůlu, začíná bejt trochu měkej.....

"Pojď!" řekl jí, "Vypadneme!"

Josh seděl na baru a uviděl je u vchodu. Sakra. Sklouzl ze židle a prodral se k ven, nasládlý kouř se valil otevřenými dveřmi. Zahlédl je na konci ulice, odrazil se od zdi a zastavil se před nimi. Trhla sebou, divný pohled v očích .....sjetá .....omámená? Sotva. Její nohy někoho připomínaly, v duchu uviděl krvavou medůzu ve starém hrobě. Instinkt mu signalizoval nebezpečí.

"Davide!" Díval se na něj bez mrknutí. Změnil se. Už nikdy ho nebude poslouchat. Muselo to přijít, každý jednou dospěje, Josh odhadoval síly, nepříjemné srovnání, mimoděk ustoupil. Temné oči změnily výraz, David ji držel za ruku a pohodil hlavou. Ve vzduchu visel smrad, vycházelo to z .....?.....pochopil všechno. Měl by mu říct.....pěst mu přistála v obličeji, mlátili do sebe na chodníku, dokud ho David neporazil na zem. Držel ho za krk, s obličejem zkřiveným vzteky.

"Přestaň mi kurva pořád říkat, co mám dělat. Nejsi můj fotr, blbečku." Josh se ušklíbl, tak docela pravda to nebyla, měl by.....otravnej pocit zodpovědnosti....

"Davide!"

"Fuck you!" řekl David a vstal, ona se zasmála a vlasy jí spadly do tváře. Protáhli se kolem něho. Josh se díval se za nimi dokud nezmizeli, sebral se ze země a setřel si krev z rozbitého rtu, pak mávl rukou. Má co chtěl, šmejd zasranej, stejně mu začal přerůstat přes hlavu. Olízl si prsty...krev...protivný pocit hladu mu projel žaludkem....ještě dneska nic nejedl. Otočil se a vyrazil zpátky do klubu, bělavé larvy, kroutící se na chodníku, nebyly v té tmě ani vidět.

David jí objímal jí na schodišti, vůně orchidejí omamovala smysly, těžká a sladká. Jak asi chutná její krev....

"Nepůjdeme dál?" Otevřela dveře. Vyvalil se z nich zápach shnilého masa, otočil se, ale kostnatá ruka mu pevně sevřela rameno, strčila ho do bytu a zamkla. Tma a puch hnijící mrtvoly. Něco tady nehrálo.

"Promiň, ale budu muset jít, zapomněl jsem....."

"Až potom!" řekla. Ani se ho neptala na jméno, řekne jí všechno, všechno co bude chtít. Tím si byla jistá.

Ještě nikdy neměla mužské tělo, nikdy neměla mužskou tvář.....

"Pojď ke mě." Esteřin, trochu ke straně posunutý obličej, se na něj usmíval roztaženými rty, mezi zuby se kroutily sinalé larvy červů...pojď si pro mě.....vezmi si mě.....otřásl se hnusem. Ustupoval před ní a zalykal se smradem, šlehl pohledem po věci, která se plazila podél zdi pokoje. Něco bez tváře otvíralo to, co snad kdysi měla být ústa. Najednou mu došlo, proč se mu Josh pořád snažil něco říct. Do hajzlu, v duchu mačkal číslo na mobilu, zasraná telepatie, nikdy to nefunguje, Joshi, Joshi, Joshi, zvedni to ty sráči, švihla po něm pařátem se zahnutými drápy.....uskočil.....Joshi!!!!!!!!... v mobilu zapraskalo a vyzvánění ztichlo. Sakra!!!!!!! Couval před ní a zakopl o věc u zdi. Zakvílela.

Psal se rok 1789. Protivný zvuk mu pronikl do mozku a Josh Gordon se vzbudil. Malátně vstal z postele a vyhlédl ven. Za oknem se už smrákalo, z bavlníkové plantáže sem vánek přinášel melodický zpěv otroků, vracejících se z pole. Nad stromy vycházel měsíc. Nepříjemná bolest hlavy, která ho poslední dobou provázela téměř nepřetržitě, s počínajícím večerem pomalu ustávala. Dotkl se místa na krku, něco ho tam kouslo, možná komár, bylo to už několik dní a on se cítil stále unavenější. Asi malárie, kdo ví. Pro jistotu spolkl několik hořkých tabletek chininu. Jediná ochrana před zničující nemocí, snad dostatečná odměna za tu odpornou chuť. Pronikavý zvuk zazněl v jeho uších, jako by mu vrazil do hlavy hřeb. Ustalo to .....něco se mu zdá.....celé dny jen spal..... Sny.....

Pamatoval si sny, dlouhé a zvláštní, sny z podivné doby, byly v nich předměty které neexistovaly, dělal v nich věci, které by nemohl ani popsat. Sny.....co je skutečnost a co sen. Nedokázal to rozpoznat. Vyšel ven z domu a měsíc se vyhoupl nad mraky.....

Minna byla otrokyní od narození, asi třicetiletá obtloustlá černoška, s koštětem v ruce vešla do pokoje a sbírala šaty

pohozené na zemi. Všechno to oblečení vypadalo nějak divně a massa Josh poslední dobou vypadal taky hodně divně. Jako šílený. Pokřižovala se. Z kožené bundy se ozval pronikavý zvuk, vypískla a upustila hromádku šatů. Vypadla z ní podlouhlá stříbřitá věc, nikdy v životě nic takového neviděla. Věc zaječela a Minna taky, zkoprněle zírala na podivný předmět na podlaze, který vydával ten neskutečně protivný zvuk. Čertovská kouzla, ďábelské svody. Téměř stokilová Minna nikdy nebyla strašpytel. V duchu vzývala všechny svaté, ale vyskočila a dopadla plnou vahou, dupala po vřeštící věci plochýma nohama v dřevácích, až to chřuplo a najednou bylo ticho. Rychle nametla zbytky na lopatku a vyhodila je oknem do křoví. Tumáš čerte.....

Usmívala se Esteřinou tváří, cizí utrpení jen násobí vzrušení.

"Pojď!" řekla chraptivě, "Udělám ti to ve vaně." Prosmýkl se mezi jejíma vztaženýma rukama, otevřela ústa a dýchla na něj pach hrobu.Urval bojler ze zdi a praštil s ním po ní, plech praskl a dvě stě litrů vody jí podrazilo nohy, hrabala se z louže se vzteklým zavřísknutím. Rozběhl se ke dveřím. Neartikulovaný skřek drásal uši, nejvyšší čas vypadnout. Dotkl se kliky, roztavený kov mu protekl mezi prsty, otočil se a kopl do nich porážkou těžké boty, dřevo se tříštilo a odletovalo kolem, za nimi byla skála. Civěl na masu šedého kamene, která vyrostla za rozmlácenými dveřmi. Zasmála se, jestli se tomu zvuku dalo říkat smích.

"Není úniku." řekla hlasem z hloubi země a natáhla k němu tu příšernou, páchnoucí držku, ...plyn syčel z vytržené trubky, děsivá tvář se zkroutila v nepopsatelné grimase.....pojď ke mě.....vezmi si mě! Není úniku.....? Zády se opřel o vypínač na zdi. Výbuch a smršť. Rudá stěna z plamenů smetla vše, co mohlo hořet. Tlaková vlna vyrazila okna i dveře, tašky na střeše se rozlétly po okolí, okapy a parapety rozpálené žárem dopadaly z výšky na zem jako tříštivé granáty. Třípatrový činžák z roku 1698 vyletěl do povětří. Viděl to před sebou jak ve zpomaleném filmu, bortící se zdi a věci svištící vzduchem, podlaha se rozlomila a propadla se do přízemí. I s ní. David stál na kusu betonu, přilepeném k popraskané stěně, než se vlna ohně odrazila od protější zdi a vracela se zpět.....upíři přece neumírají.....hrst žhavého popela se rozplynula ve větru.

Josh Gordon kráčel pomerančovým sadem. Proti tmavé obloze nad plantáží se rýsovaly chatrče otroků, postavy ebenových těl míhající se mezi nimi, muži i ženy..... mají v sobě krev, rudou, horkou.....vzpomněl si, jak před týdnem zůstal ležet opilý na nábřeží, pod nízkým mostem, probudil ho ranní chlad a na pomačkané košili měl stopy krve....Krev! ..... cosi mu zazvonilo v uších, protivný ostrý zvuk....chytil se za hlavu. Ten sen, tvář démona.....postava muže s tmavýma očima.... znal ho?.....nevěděl..... Záblesk a výbuch, oblaka kouře a rachot padajícího zdiva, plameny ohně, šílený křik a krev..... Krev?!! Vycenil zuby a vklouzl do noci.

Vyšla ven ze zříceného domu, obličej trochu nakřivo.....šla kymácivým krokem po zaprášené ulici, poslední stěna se s ohlušujícím hlomozem sesula..... jekot sirén, sanitky.....někdo ji zabalil do deky, podívala se na něj.... zděšeně ustoupil.....

Bílý pokoj s mřížemi byl v pátém patře starého zámečku, přestavěném na sanatorium. Občas zaslechla neartikulovaný výkřik, mechanicky opakovaná slova, pacienti s tupými pohledy postávali po chodbách. Za okny se snášel soumrak. Seděla na ustlané posteli a zírala do zdi, klíč zarachotil v zámku.....

"Slečno Bajerová"....ošetřovatel položil na stolek tác s večeří.

"Pomůžu vám vstát."Potácivě se o něj opřela a sedla si na židli. Vložil jí lžíci do ruky a povzbudivě se usmál, předstíral že nevidí jizvy v jejím obličeji.

"Nechte si chutnat, Ester." Poslušně hrábla do špaget s rajskou. Visely jí z úst, dlouhé larvy svíjející se mezi jejími zuby, podívala se do talíře. Bledí červi v omáčce z krve. Ester zaječela, a omáčka se rozstříkla po stropě, vrhl se k ní a snažil se ji uklidnit.....Drápy.....zavřískl.....jeho krev se rozstříkla po stropě..... červi se plazili po nehybném těle. Prošla dveřmi a po schodech dolů, zahradou a otevřenou bránou ven, nohy v plstěných papučích tiše pleskaly ulicí. Nikdo si jí nevšímal. Na rohu se zastavila a smetla z pruhovaného županu hrst zkroucených larev.

"Nesnáším červy!" zamumlala pro sebe a zmizela v houstnoucí tmě.

Upíři II.

Kapitola I.

Siréna rychlé ambulance zavřískala na hlavní třídě. Vůz prudce zatočil do úzké uličky vedle hřbitova, zadek auta sebou smýkl v zatáčce ale řidič přidal plyn, sanitka se s zakymácením srovnala a řítila se dál liduprázdnou ulicí. Siréna ječela blíž a blíž. Dashiel se probudil. Protivný zvuk mu pronikl do uší a potom zmizel někde za rohem. Dashiel pomalu otevřel oči. Všude kolem byla tma, neproniknutelné černo. Hmatal okolo sebe ztuhlýma, necitlivýma rukama až se konečně dotkl víka nad svou hlavou. Opřel se do něj a zapáčil, nic se nepohnulo. Vyčerpaně dopadl zpátky a na chvíli pocítil

záchvat paniky, byl tak příšerně zesláblý. Tohle bylo vždycky nejhorší, tohle a usínání. Zaživa musel určitě trpět klaustrofobií. Otřásl se odporem a pak posbíral všechnu sílu a zapáčil znovu. Víko odskočilo.

Do rakve pronikl tenký proužek šedivého, pošmourného světla.

"Dal sis načas." řekl Josh. Seděl na téměř ztrouchnivělých pozůstatcích druhé rakve a pozoroval Dashielovo pachtění. Možná se zdálo že se trochu usmál, ale bylo to opravdu jen zdání. Jeho bledý, úzký obličej, s temnýma očima a tenkými, téměř bezbarvými rty zůstal bez výrazu.

"Jak jsi mě našel?" zeptal se Dashiel.

"Ucítil jsem tě!" Joshův hlas byl hladký jako samet. Dashiel se mrzutě ošil a v hlavě mu vybouchlo rudými písmeny -N E B E Z P E Č Í !!!!!!! - Rychle sevřel rukama okraje rakve a vysoukal se z ní ven. Krypta z našedlých kamenných kvádrů byla nízká a ošuntělá. Ve vrstvách prachu na podlaze se povalovaly rozpadlé úlomky vybělených kostí, tenkou škvírou mezi stropními deskami uviděl tmavé nebe, s ubývajícím měsícem plujícím mezi potrhanými mraky. V nepříjemném přítmí si uvědomil, že se jeho společník opravdu usmívá. Nebyl to hezký pohled. Josh se znechuceně rozhlédl kolem.

"Hnusná díra. " prohodil konverzačním tónem. "Sbal se. Vypadneme odsud."

Joshův byt v střešní nástavbě cihlového domu nebyl nic tak extra, ale Josh byl na něj opravdu pyšný.

Televize s velkou obrazovkou, počítač a třistalitrová lednice v rohu pokoje byly nejdůležitější věci, zbytek posbíral někde na smetištích. Vytáhl z lednice dvě skleněné nádobky s plechovými šroubovacími víčky, otevřel je a podal jednu Dashielovi, z druhé se napil a pak ji dolil velkým panákem vodky.

"Bloody Mary originál." prohodil a zazubil se. Dashiel vůbec nechápal o čem to žvaní. Krev ve sklenici nebyla čerstvá ani teplá, zamrazilo ho v žaludku, ale vtíravý pocit slabosti a hladu na chvíli zmizel.

"Krevní konzervy, není to nic moc, ale vydrží dlouho v mrazáku a hlavně se nemůžeš splést. Všechno je pod kontrolou, naprosto bezpečné. I když... ta chuť....." pokrčil rameny. "Zkus tohle." dolil mu sklenici vodkou a potom s úšklebkem sledoval, jak Dashiel lapá po dechu.

"Jak dlouho jsi tady?" zeptal se Dashiel, když konečně přestal kašlat. Připadal si dezorientovaný. Nebylo zde nic co by znal, nic o čem se mu zdávalo ve zmatených snech o minulosti. V hlavě měl prázdnotu a v žaludku palčivý pocit po vodce.

"Tři roky." Josh už se zase usmíval a Dashielovi přejel mráz po zádech.

"Tři roky? Porušil jsi zákon!"

Joshovy oči se posměšně přivřely. "Porušíš ho taky!"

"Agentko Sartiová!" Angela se otočila v dlouhé chodbě vedlejší budovy FBI v Seattlu, v umělém světle zářivek vypadal její silně nalíčený obličej jako po žloutence.

"Kapitáne Byrne?"

Vysoká postava bývalého nadřízeného se k ní blížila energickými kroky.

"Potřebuju vás zpátky, agentko!"

Angela cítila, jak jí pod pečlivě vyžehlenou blůzou stékají potůčky potu. Tohle se jí zdávalo v těch nejpříšernějších snech.

"To nepřichází v úvahu, pane. Jsem stále mimo službu a ta záležitost s Abrahamem Grincoldem není uzavřena. Právě jsem podstoupila psychiatrické vyšetření u doktora Browna....."

Kapitán jí přerušil mávnutím ruky. "To všechno je ve spisech, agentko, ale už jsem podnikl jisté kroky.Pozítří se případ Grincold uzavře a vám vrátí zbraň."

Nestála o žádnou zbraň.

"Ale doktor Brown," psychiatr byl na nejlepší cestě poslat ji někam do sanatoria, viděla mu to na očích, " jeho posudek bude rozhodující při....."

Byrne jí netrpělivě skočil do řeči. "Nezajímá mě, co si myslí ten bláznivý cvokař, Brown je větší pošuk než většina lidí, co mu kdy prošli pod rukama. Já vás potřebuju Sartiová! Vždycky jsem vám věřil, nemůžete mě odmítnout, Angelo. Bloodley se vrátil!"

Seděla zabořená v hlubokém křesle v svém obývacím pokoji a před sebou na stolku měla broušenou sklenici, až po okraj naplněnou ginem. Bloodley se vrátil. Krváček. Děsivá noční můra. To připitomělé jméno mu vymyslel

Dix, když v jednom z těch domů našli v kuchyni dvě baterie lahví od mléka, jenže v těch flaškách nebylo mléko. Musel je tam zapomenout. Před tím mu říkali upír ze Seattlu, ale to nebylo ono. Bloodley přesně vystihoval situaci.

Šňůra děsivých vražd začala před třemi roky, všechno to byly průměrné rodiny, manželé ve středním věku, jedno nebo dvě děti, nespojovalo je nic, snad jen ta bezúhonost. Oběti byli bezproblémoví, v mezích možností asi i šťastní lidé, žádné drogy, žádné dluhy, milenky nebo milenci, nic. Tohle zjišťovali u prvních dvou, ale když se to opakovalo znovu, bylo všechno jasné. Měli v revíru maniaka.

Angela Sartiová dopila gin a vstala z křesla, zatočila se jí hlava, koňská dávka alkoholu udělala svoje. Chtěla dojít až do koupelny, ale potom jenom mávla rukou a natáhla se v erárních teplákách a triku na rozestlanou postel. Zavřela oči. Nechtěla na to vzpomínat. Sáhla do nočního stolku pro modrou krabičku s prášky na spaní, neměly by se míchat s ginem, ale tolik toho zase nevypila. Spolkla jeden na sucho a přitáhla si tenkou deku až nad hlavu.

Dixi!! Dixi, kde sakra jsi? Pomalu procházela ztemnělým domem, byl to jeden z těch baráků napojených na pult centrální ochrany, dostali hlášku z dispečinku a Dix obrátil auto smykem uprostřed silnice. Chtěla položit maják na střechu, ale on ji zarazil.

"Potichu Sartiová. Nechceš ho náhodou varovat na míle dopředu?" Bezohledně se procpal mezi dvěma předjíždějícími se vozy, ale ani neudělal sprostý posunek, když na něj oba zběsile troubili. Neměl náladu na hlouposti. Auto nechali stát za domem, přijeli bez motoru a bez světel a rychle si rozdělili úkoly. Bylo už hodně pozdě, opatrně se blížila k hlavnímu vchodu, elektrika v celém baráku asi vypadla, všude byla tma. V jedné ruce dzžela baterku a v druhé pistoli. Loktem opatrně zmáčkla kliku dveří, polehounku se otevřely,

Vešla dovnitř a kužel ostrého světla projel tmavou chodbou, za ní se černalo vysoké schodiště. Udělala krok a zakopla o láhve postavené hned za dveřmi, křaplavý zvuk ji vyděsil, rychle uhnula a posvítila si na zem..

"Sakra! Sakra do háje!" Rudá kaluž se rozstříkla po podlaze, měla to všechno na botách ."Sakra!" Srdce jí tlouklo jako šílené. "Klid. Hlavně klid. Musíš se uklidnit!" Zhluboka se nadechla, do nosu jí uhodil nasládlý pach krve a něčeho, co nedokázala pojmenovat, žaludek se jí zhoupl. Sevřela baterku mezi koleny a zmáčkla tlačítko operátoru, určitě to udělala už v autě, ale najednou si nebyla jistá. V hloubi duše by chtěla zůstat u dveří a čekat až přijedou, ale zahnala vtíravé myšlenky a vyšla po schodech nahoru.

Nohy! Napadlo jí, že to budou napřed nohy a tak doufala, že je připravená. Nikdy nebyla dost připravená. Další trčely ze dveří zastříkaných zdola až nahoru a rudé cákance našla i na vybíleném stropě. Krční tepna, pomyslela si. Bude to v pohodě, zvládne to, pořád dokáže racionálně uvažovat. Instinktivně nahmátla vypínač, ale světla zůstala zhasnutá. Bota jí uklouzla na oslizlé podlaze, zachytila se stěny,

" Sakra, do háje, Dixi kde vězíš." šeptala si v duchu. S odporem si posvítila na svou ruku a horečně si jí otírala o kalhoty, baterka zůstala ležet na zemi. Nahoře v patře něco bouchlo. Rychle jí zvedla. Zvuk se opakoval rychle za sebou, vyběhla tiše po schodech nahoru. Výkřik, krátký a tlumený, byl naplněný děsem, něco ho useklo v půlce.

"Dixi?" Nechtěla si připustit, že ten hlas zná. "Dixi ozvi se!" šeptala tiše, pád těžkého těla na podlahu jí na místě zmrazil. Pistoli zdvihla hlavní nahoru a palcem odsunula pojistku, přitiskla se ke zdi, přejela si rukou zpocený obličej a teprve potom si uvědomila, že ji má celou od krve.

"Kruci." Se zatajeným dechem se plížila po ztichlé chodbě. Vyrazil ze dveří na konci chodby, dlouhými kroky, přímo proti ní.

"Stát!" zaječela. "FBI!! Ani hnout nebo střelím!" Zmáčkla spoušť Beretty ještě než to dořekla, nemohl to být nikdo jiný. Mačkala ji tak dlouho až do něj vystřílela všech patnáct ran. Viděla, jak kulky rvou kusy vlny z černého svetru, poslední zamířila na hlavu. Vřískat začala až když byl těsně u ní. Zvuk sirény a kolotoč schodiště se jí mihl v hlavě, když padala dolů ze strmých schodů, policejní uniformy a Dixova utržená hlava, ještě než.....

Probudila se s výkřikem, v propoceném triku, na rozházené posteli.

Josh se povaloval v ošoupaném koženém křesle, s nohama přehozenýma přes opěradlo a prstem zmáčkl dálkový

ovladač. Obrazovka se rozsvítila. Ženská tvář, na pozadí typického dřevěného domku s bíle natřenou verandou, mluvila do mikrofonu. Zesílil zvuk, na příjezdové cestě k domu, ohraničené páskou zakazující vstup, bylo vidět policejní vozy, sanitky a hemžící se postavy v uniformách i v civilu, ze dveří pravě vynášeli nosítka s černým plastovým pytlem, muž v modrém saku, který pospíchal vedle nich, zaregistroval číhající reportéry a rychlým pohybem zatáhl zip.

"Série masových vražd, která děsila město Seattl před více než dvěma roky.....dvanáct zavražděných , ...pachatel nebyl nikdy..." Ve zvuku nízko letícího vrtulníku zanikla ostatní slova.

Josh zvedl sklenici s jasně červeným obsahem směrem k Dashielovi, Dazz seděl na převrácené base od piva, která tam sloužila jako stolička.

"Tak na naše, kámo. Vraž to tam na ex, Dazzi!"

Dashiel se zamračil. "Kdy si konečně zapamatuješ moje jméno, nesnáším toho věčnýho Dazze, mohl by sis to laskavě odpustit?"

Josh se ušklíbl. "Tak promiň, Dashiel zní jako z osmnáctýho století."

"Byl jsem zrozen v osmnáctém století." pronesl odměřeně Dashiel, ignoroval Joshův otrávený výraz a upřeně se zadíval na obrazovku. "Měli bychom se vrátit do rakví, tak jak zní zákon, - nasyť se a spočiň ve svém hrobě -. Zákony nejsou pro nic, mají svoje opodstatnění, nedisciplinovaní jedinci byli vždycky příčinou pogromů. Podívej se, jak málo nás přežilo, musíme se chovat....."

"Sklapni !" vyštěkl najednou Josh a naklonil se k televizi.

"Angela Sartiová, která vedla vyšetřování před dvěma lety....." Reportérčin hlas přehlušil motor odjíždějící ambulance, na obrazovce se objevila fotografie ženy s dlouhými, tmavě měděnými vlasy, vlnily se jí na ramenou. Pobledlá pleť jejího oválného obličeje byla trochu pihovatá od jarního slunce. Ta fotka byla asi dost stará, proti tomu, co viděl tenkrát na schodišti v tom domě, v přítmí chodby mu připadala zralejší. Jako víno.

Teď už znal i její jméno.

Obrátil svůj hezký, sotva devatenáctiletý obličej k Dazzovi. Oči měl jako led.

"Nasyť se a vrať se do hrobu? Omyl kámo. Já mám hlad pořád !"

"Ta blbá kráva!" Kapitán Byrne vztekle rozdrtil kelímek od kávy s mlékem z automatu na chodbě oddělení pro vraždy, zbytek nahnědlé tekutiny mu natekl do rukávu, zuřivě praštil kelímkem vedle koše."Tohle si někdo zodpoví..." Zuřil právem, fotografie Angely Sartiové na první stránce Tribune byla doslova nehoráznost,

hned ráno volal starostovi.

"I kdyby tu nánu na hodinu vyrazili, bylo by pozdě." Angela netrpělivě mávla rukou, bylo zbytečné se rozčilovat. Napila se vystydlé kávy a znovu se ponořila do prohlížení fotek z místa činu. Byrnův hlas jí mizel jako by v dálce, cítila se vyčerpaná, pořádně nespala už třetí noc, vlastně už se skoro bála spát. Sny. Děsivé. Nenaplněné. Abraham Grincold. Líbilo se jí mačkat spoušť.

"Nechám vás hlídat, Sartiová, bude to tak lepší."

Zavrtěla hlavou, nestála o to mít u sebe v ložnici nějakého troubu s vyboulenou kapsou na saku z výprodeje a s tmavými brýlemi na očích i v noci.. "Dám na sebe pozor."

Viděl tu fotku v novinách a taky si přečetl ten článek. Četl ho znovu a znovu, až ho znal celý nazpaměť.

Angela Sartiová narozena 22.6.1974, oddělení vražd , přeložena na vlastní žádost do skupiny rychlého nasazení...bla, bla, bla, ...většina toho byly kecy, zajímavý odstavec byl jen jeden.

Případ Abrahama Grincolda, otec tří dětí, byl zastřelen omylem při zátahu na drogové dealery, agentkou FBI Angelou Sartiovou. Byl to průser, žádný varovný výstřel, žádné- zmrzni nebo střelím, nic.

Nasypala to do něho na fleku, celý zásobník, jako tenkrát do něj, v tom domě. Jenže Abraham Grincold měl pech, nebyl upír.

Josh seděl v odřeném křesle a díval se na její fotografii. Dashiel byl zrozen v osmnáctém století, Josh byl jen o sto let

mladší. Byla to žena. Potkal jí jednou po půlnoci, připilý se vracel z jakéhosi dekadentního večírku. Nalepila se na něj na nábřeží, nádherná, s rudými vlasy po ramena, její horké polibky bolely. Vedla ho po dlážděné navigaci podél řeky, skoro ani nevnímal kam jdou, zahryzla se mu do krku pod nízkým podloubím rybářské hospody. Zuřivě se bránil, ostrou dýku jí zabodl do předloktí a krev mu stříkla do úst. Přitiskl rty na její palčivou kůži, nemohl se jí nasytit, neskutečně to bolelo. Váleli se po zemi na špinavém nábřeží, až se mu nakonec vytrhla. Nechala ho tam ležet, zesláblého a v slzách, ohnivé vlasy zmizely v noční tmě. Nikdy na ni nezapomněl, už nikdy to nebylo takové, jako s ní..... Angelo!

Zapnula monitor počítače a přitáhla si pojízdnou židli blíž k němu. Už minulý týden jich bylo dvanáct. Magická dvanáctka jako tehdy, před dvěma lety to skončilo dvanácti. V duchu se modlila, aby to skončilo i teď, i když se za celý měsíc nedostala ani o krok dopředu. Neúspěch by jí zřejmě zlomil vaz, ale nebyla si tak jistá, jestli by jí to pořád ještě vadilo. Jasně že by jí to vadilo! Nemělo smysl něco si nalhávat.

Melodie na mobilu jí vyděsila, tohle bylo Byrnovo číslo.

"Příjem!" řekla do telefonu a snažila se, aby se jí nezatřásl hlas. Nemusel jí nic říkat, věděla to dopředu. Překročil dvanáctku. Vrátila se až hodně pozdě v noci, na monitoru dávno naskočil spořič, červené ryby pomalu proplouvaly na tmavém pozadí a z reproduktoru tiše šumělo moře.

Pohnula myší a obrazovka se rozsvítila, otevřela záznamy, sáhla po aktovce a vytáhla fotky z dnešního večera,

bylo to vždycky totéž, nemusela to vidět stokrát, založit a jít spát. Spát - napřed spolykat hrst prášků, přestávaly jí zabírat. Natáhla ruku po skeneru a obrazovka počítače najednou ztemněla. Vznášely se na ní šedé cáry mlhy, za okamžik se zvedla a na monitoru se objevil obraz hřbitova, nízké staré náhrobky i bílé kříže, se zatajeným dechem procházela liduprázdným hřbitovem. Zastavila se u náhrobku z leštěné žuly. Deska hrobu byla posunutá, sešla dolů po strmých schodech, uprostřed krypty stála černá rakev.

Čekal tam na ni. Neviděla mu do tváře.

"Angelo....!" hlas hladil jako černý samet...jeho jazyk v jejích ústech... "Angelo.....!"..ostrými zuby rval tepnu na jejím krku a hltal horkou krev, zalykala se rozkoší.....

."Sakra!" telefon zazvonil vedle její hlavy. Probrala se, ozvala se služba na buzení.....obrazovka počítače byla tmavá, podívala se na hodinky, bylo už sedm...

Do konce měsíce jich bylo devatenáct.

Josh přidal plyn a třílitrový Ford vystřelil kupředu. Tachometr se blížil ke stodvaceti mílím, pustil přehrávač a ostrý zvuk elektrické kytary jim zaječel do uší. Dazz se natáhl k panelu a stáhl zvuk, otočil se dozadu a zadíval se do tmy, potom rychlým pohybem vypnul cédéčko a napjatě poslouchal.

"Co je, kurva? Zapni to Dazzi, dělej!" Josh netrpělivě vyťukával melodii do koženého potahu volantu. Byl opilý. Krví, zabíjením a tou zběsilou jízdou.

"Podej mi flašku, no tak, chci si cvaknout. Co je to s tebou, sakra? Co bys tady chtěl poslouchat, chrámový sbory?" Rozesmál se a natáhl se po panelu, ale Dazz mu ruku srazil zpátky.

"Poslouchej, neslyšíš tu sirénu, jedou za náma policajti!" Ne, to nebylo možné, jak by na ně mohli přijít, byli tak tiší, bleskurychlí, nepolapitelní. Ohlédl se a ve tmě za sebou zahlédl blikající maják.

"Viděl jsem je stát na odpočivadle, překročil jsi rychlost, byla tam padesátka, nevšiml sis?"

"Padesátka?!" Josh vyprskl. "Děláš si ze mě srandu?" Zvuk sirény se blížil. Sešlápl plyn až na podlahu a vybuchl v záchvatu smíchu. "Trochu je svezem! Podrž si klobouk, Dashieli, jedeme z kopce."

Josh prudce trhl volantem doprava a těžký Ford sebou smýkl, zaskřípalo to plech na plech, náraz mu skoro vyrazil volant z ruky. Strhl ho zpátky a udělal to znovu, napálil ho rovnou na černobílé dveře, policejní vůz prudce přibrzdil, nechal ho popojet a pak s jekotem vřískající sirény vyrazil za ním.

"Myslí si, jak je dobrej." zazubil se na Dazze, který seděl strnule na sedadle a křečovitě se držel. "Jenže to se plete!" Kulky hvízdaly vzduchem a odrážely se od silného plechu. Zadní okno vypadlo ven. Další jim proletěla kolem hlavy a zaryla se do čalounění ve stropě. "Sleduj Dazzi!"

Nechal ho k sobě přiblížit tak na metr, v zrcátku viděl ruku s koltem, vystrčenou z okna. Výstřel se rozlehl ve voze, bolely z toho uši, vítr fičel vyraženým oknem. Teď! Otočil volant a zarval páku ruční brzdy, jen na okamžik, Ford se

stočil a zádí narazil do předku policejního vozu. Uvolnil brzdu a prudce přidal plyn, otáčel bleskově volantem ze strany na stranu, aby vyrovnal smyky, Ford se klouzal po asfaltu sem a tam a najednou se se kola chytla a auto se zakvílením vyrazilo kupředu.

Policejní vůz se točil dokola na široké silnici, vypadalo to, že řidič hodiny zvládne, ale pak prudce narazil do svodidla, vymrštil se do vzduchu, přes střechu dopadl do hluboké škarpy vedle silnice a kutálel se v ní. Opravdová smůla byl ten strom. Viděli v zrcátku vysoký sloup ohně, který vyšlehl z převráceného vozu a zvuk výbuchu zanikl ve svištění větru. Pochechtávali se ještě, když zaparkoval na periferii mezi otřískanými baráky.

Seděli u malého stolku v klubu Dirty heart, jednotvárný rytmus hudby pulsoval v uších. Chodili sem spíš mladší, ale občas se tady zastavil i nějaký postarší chlápek, ulovit mladé maso. Dashiel vypadal zrovna tak, třicetiletej prďola na lovu. Nedokázal odtrhnou oči od polosvlečené tanečnice, která na ně vystrkovala kozy u oblýskané tyče. Josh se usmál, každý má svoje slabé místo, i kazatel Dashiel Bratt. Začínal ho pěkně nasírat s těma věčnejma kecama, byl nejvyšší čas. Dívka v úzké, kožené sukni těsně pod zadek, se vysoukala na barovou židli, štíhlé nohy v jemných punčocháčích a vysoké kozačky, nad tím vším měla blůzu z průhledné látky. Krásná, sotva šestnáctka, příšerně zmalovaná. Vstal a pomalu k ní došel. Obrátila k němu rozšířené panenky.

"Padá sníh." řekl s úsměvem.

Mluvila tiše. "Kde?"

"U mě v obýváku."

Sklouzla dolů ze židličky. "Na koho se čeká?"

Nalil si další Bloody Mary a pozoroval Dashiela a tu holku, ještě nebyla mrtvá, oči měla doširoka otevřené a držela se Dazze kolem krku s výrazem absolutní rozkoše. Nechápal, jak mohla ještě něco cítit, napral toho do ní tolik, až jí to lezlo z uší. Konečně její tělo ochablo a Dazz se udýchaně odtrhl. Krev mu stékala po bradě.

Vypadal přesně tak, jak vypadat měl. Usmíval se s přiblblým výrazem a dopotácel se doprostřed místnosti.

"Jsem král!" Pronesl hlasitě a zadíval se na Joshe zarudlýma očima. "Jsem král upírů a ty jsi taky král. Nepřemožitelný, králové noci, andělé temnoty."

Josh vážně přikývl. "Jasně Dazzi, jsi nejdokonalejší tvor na světě, král upírů, ty můžeš všechno. Všechno, na co si vzpomeneš."

"Chci lítat!" řekl Dazz, potácel se k zabedněným dveřím na úzký balkónek, z kterého někdy startovali. Okenice na oknech byly pevně zavřené. Hodiny na zdi posunul, hned jak přišli s tou holkou. Dashiel se na ně teď zadíval.

"Půl čtvrtý, nejlepší doba na to, se proletět."

"Jasně, Dazzi, zalítáme si." Nechal ho dojít k zavřeným dveřím a rozevřít je dokořán. Do místnosti vtrhlo sluneční světlo. Dashiel stál v jeho paprscích a ječel. Jen malou chvíli..... Upeklo ho to na škvarek.

Josh násadou od smetáku zabouchl dveře a pak shrábl Dazzovy zbytky do koše, v noci je vyhodí někde do popelnice, i s tou holkou. Pocítil skoro něco jako lítost, Dazz nakonec nebyl tak nejhorší. Neudělal by to, kdyby nepotřeboval tu rakev.

Angela vešla do svého bytu a pustila počítač.

Bylo to poslední dobou vždycky první co udělala, když shodila v předsíni boty.

Pořád ještě nevěděla, kde je ten hřbitov. Cesta k němu vedla mlhou. Napínala do ní oči. Začínaly jí pálit

vyčerpáním. Mlha se zvedla. Strmé schody dolů.....jeho dlaně na svém těle .....sametový hlas.....proud rudé krve.....Angelo!

Zvuk mobilu jí probral, kruci, proč vždycky zazvoní ....."Dano?" Hlas starší sestry ji vzpamatoval úplně.

"Na kafe? Proč ne, jasně že můžeme zajít na kafe. Za půl hodiny v pasáži? Něco na sebe hodím a vyrážím. Pa." Unaveně típla mobil. Poslouchat řeči o synovcích, kašičky a hovínka, hrůza. Řeči o Petovi,

Danin manžel lítal s policejním vrtulníkem, pořád ho nutila aby si našel práci někde v kanceláři, taky hrůza. Vzdychla si,

bylo jí jasné, že Dana si potřebuje popovídat, být doma s dětmi leze na mozek, jednou za čas to přežije. Hrábla hřebenem do vlasů, zůstal plný rezavých kadeří. To určitě ty prášky na spaní, musela si nechat předepsat silnější, byl to dryák, ale aspoň spala a netrápily jí noční můry, Abraham Grincold a Bloodley s láhvemi od mléka. Stáhla vlasy do neupraveného culíku a zabouchla panceřové dveře bytu.

"Vypadáš příšerně." řekla jí sestra místo pozdravu.

"Cítím se příšerně." Angela zahlédla svůj obraz ve výloze butiku a raději se otočila jinam.

"Vlasy máš jako čarodějnice." Nebyla u holiče celé věky. Dana se ječivě zasmála a vytáhla z kabelky mobil. "Objednám tě k Renée," hledala číslo. Proč se u toho musí tak pitomě hihňat? "Máme štěstí, má tam na zítra ještě volno." Angela přikývla. "Tak nezapomeň, zítra v deset."

Daly si Campari a kolu, Danin vysoký hlas stoupal a klesal, zachytávala útržky vět a občas kývla, nebo prohodila - jasně, jistě, to víš Dano... za chvíli jí začne bolet hlava. Přála si vrátit se domů k počítači.

"...ten starý hřbitov v Lipové ulici....." Angela překvapeně zvedla oči. "Pamatuješ, chodily jsme si tam hrát." Jak jí to mohlo vypadnout z paměti. Bylo to tak dávno. Honily se mezi pokácenými náhrobky a prolézaly husté křoví kolem hřbitovních zdí. V koutě tam našly pohozenou nakřáplou, léty vybělenou lebku a přinesly si ji domů, vybavila se jí zarudlá jelita na zadku, takový výprask dostaly jen jednou. Jak na to mohla zapomenout. Pistoli měla zastrčenou vzadu za páskem, vytáhla klíče od auta. Dana se překvapeně zahihňala.

Byla skoro tma. Angela zaparkovala na pravé straně ulice naproti hřbitovní zdi, vysokými vraty z černých, kroucených železných profilů bylo vidět náhrobky, zašlé a napůl povalené časem, s vysokou, nesestříhanou trávou na úzkých cestičkách. Dana vystoupila z auta, vzduch kolem byl až nečekaně studený, přitáhla si tenký svetr k tělu. Večerní mlha se plazila při zemi, mezi neupravenými hroby.

"Je to tu jako z hororu. Málem jsem už zapomněla, jak to tady vypadalo strašidelně. Skoro pětadvacet let, je to vůbec možný?" Bylo jim tenkrát pět a sedm. Vrata zaskřípala, vešly po pískové cestě mezi hroby.

Na hřbitově byla zima.

Zastavila se za bránou a rozhlédla se kolem. V posledních dnech tudy prošla třikrát. Ve snech. Nádhených snech o krvi. Vražedných. Najednou se bála. Bála se udělat těch několik kroků na cestě mezi hroby,

na jejímž konci čekal ten jeden. Odsunutá deska z leštěné žuly.....Angelo! Angelóóóó.....!!!!!!!!

Dana vřískala vysokým hlasem a škobrtala v lodičkách na vysokých podpatcích po úzké cestičce, bota se jí vyzula a Dana upadla na zem uprostřed cesty, vyhrabala se na všechny čtyři a v roztrhaných punčochách lezla po zemi k otevřené bráně. Na tváři měla krev, řasenka jí stékala do očí. Ječela a ječela.

Na pohotovosti bylo plno. Narvaná čekárna a do toho přivezla sanitka nějaké zraněné z autonehody. Seděly v rohu chodby a upíjely nechutnou kávu z automatu, Dana se pořád třásla, půjčila jí svůj svetr a teď tam seděla jen v nátělníku a na pažích jí naskočila husí kůže.

"Nepojedeme domů? Jsou to jenom škrábance, určitě mám nějakou dezinfekci doma v lékarničce." Dana zavrtěla hlavou. Svírala v rukou kapesník a nervózně si ho tiskla na krvavý šrám na čele. Trvala na injekci proti tetanu. "Tobě je to jedno. Určitě měl vzteklinu, rozumíš tomu, nakazím se a umřu." Znovu se rozplakala. Tlustý chlápek naproti se na ni otráveně podíval, Angela ho zpražila pohledem. Čekaly do půl druhé. Zívající doktor z ambulance píchl Daně injekci a nešetrně jí vyčistil hluboké škrábance.

"Vzteklina? Tady ve městě? Nesmysl. Prostě jste ho jen vyděsila k smrti , choval se jako každé zvíře v ohrožení, bránil svůj život. Chudák netopýrek."

Angela vysadila Danu před domem, Peter na ni čekal ve vchodu. Už nebrečela.

"Ten doktor byl ale blbec." řekla místo pozdravu. "Chudák netopýrek..." otočila se k Angele. "Věděla jsi, že netopýři mají oči jako lidi?"

Obrazovka počítače nebyla tmavá, pluly po ní cáry bělavé mlhy. "Proč jste sebou brala tu hysterickou krávu?"

Strašně se lekla. Hlas zazněl tak blízko, jako kdyby stál vedle ní, zažitým hmatem sevřela pažbu Berrety a vyděšeně se rozhlédla kolem sebe. V bytě mimo ní nikdo nebyl.

"Měla jste přijít sama, Angelo!"

Viděla na monitru hrob s odsunutou deskou, o pokřivený pomník se opíral tmavý stín. Nakláněla se blíž a blíž. Světlá skvrna obličeje, nikdy mu neviděla do tváře. Chtěla zavřít oči.....jeho zuby na jejím hrdle.....utopit se v jezeře krve.....Angelo! Jeho oči plály. Podívala se do nich.....ledová ruka jí sevřela srdce.

Ty oči znala. Viděla je stokrát, v děsivých nočních můrách, jeho oči a Dixovu zkrvavenou hlavu pod schody.

Nemohla se pohnout, blížily se k ní.

"Čekám na tebe, Angelo!"

Velký netopýr mávl křídly a mihotavým letem zmizel do noci.

Seděla na nepohodlné židli až do rána a zuby jí cvakaly o sebe.

Renée se profesionálně usmála, Danina spolužačka ze střední měla postavu a obličej topmodelky. Nikdy ji neměla ráda.

"Tak jak?" Angela se podívala do zrcadla před sebou, ohnivě rudé, mokré vlasy se jí kroutily na ramenou. Časopis jí ležel na klíně, podala jí ho a ukázala na obrázek. Krátkovlasá blondýna v kožené bundě vypadala sexy. Představila si sama sebe, odhodila si plavou patku z čela a tisíckrát nacvičeným pohybem zdvihla Berettu k očím. Vypadalo to sexy. Renée nahlédla do časáku a sáhla pro nůžky.

"No, tomu tedy říkám změna."

"Nelíbí se mi to." Kapitán Byrne se mračil. Mračil se už od oběda, když vešla k němu do kanceláře a řekla -

"Máme ho!"

"Je to riskantní. Uvědomte si Sartiová, že má na triku jedenařicet obětí, brutálně zavražděných."

"Já vím kapitáne." řekla tiše.

"Je to šílenec, agentko. Opravdu nerad bych vás viděl na seznamu."

Vlastně jí bylo jedno, jestli ho přesvědčí. Šla by tam třeba sama.

Josh se povaloval na posteli v potemnělém bytě. Za zabedněnými okny svítilo slunce. Vstal a namíchal si drink, ale potom nechal sklenici bez povšimnutí stát na stolku, bez Dazze to nebylo ono. Ještě nikdy si nepřipadal tak osamělý. Pohled mu padl na Angelinu fotku vystřiženou z novin a připíchnutou na zdi rezavým napínáčkem. Skoro zasněně se usmál. Dnes v noci se to změní. Navždy!

"Potřebuju něco speciálního." Místnost byla nasáklá pachem oleje na čištění zbraní..Nakrčila nos. Nesnášela toho umaštěného skrčka z výdeje, ale teď neměla na vybranou, s úšklebkem se naklonil přes nízký pultík a spiklenecky na ni mrkl.

"Já mám u sebe taky něco speciálního, Sartiová. Stačí slovo...." Znechuceně ucukla, zasmrdělo mu z úst. "Tohle není legrace,agentko. Tyhle včelky jsou na černé listině." Mluvil jako blbec.

"Já ty náboje vážně potřebuju, Ede." Jméno bylo na visačce. Chtěla říct - zabil třicet lidí - , ale pak to spolkla, bylo mu po tom houby.

"Co takhle zajít spolu na pizzu?"

Snažila se usmívat. "Tak jo, Ede, přines ty náboje a můžeme si někdy někam vyrazit." Hnusáku. Dodala v duchu. Odešel dozadu a chvíli hrabal pod regály. Krabička byla těžší než normální munice, dala ji do kapsy u vesty.

"Tak někdy, Ede."

" Moment dámo, padesát babek! Tady nejsi v armádě spásy." Hodila bankovku na stůl a otevřela dveře. "Sartiová!"

otočila se přes rameno. "Ten novej účes je fakt sexy."

Vystoupila z auta a odhodila si blonďaté vlasy dozadu. Ještě ve voze zkontrolovala kameru, zabudovanou do

složitě tvarovaného šperku. Ovladač operátoru zastrčila do kapsy, zvláštní jednotka už je v pohotovosti. Odjistila zbraň, zásobník byl plný. Upravené náboje s vyvrtanou špicí, naplněnou rtutí. Rtuť obsahuje stříbro. Stříbro zabíjí upíry. Někde to četla. Najednou jí to připadalo absurdní. No co, ta střela mu udělá v pajšlu paseku, ať je kdokoliv. Otřásla se zimou a vyrazila po pískové cestě. Odsunutá deska hrobu se začernala v mlze.

Krváček. Ta přezdívka neseděla. Člověk si vybavil něco menšího a slizkého, s králičími zuby. Nebyl malý. Byl o půl hlavy vyšší než ona, přestože měla polovysoké podpatky. Nebyla zas tak pitomá, aby si vzala jehly, ale přesto by na takovou schůzku nedokázala přijít v keckách. Trochu ji šokovalo jeho mládí, nevypadal ani na dvacet. Světlá pleť svítila ve tmě a v tmavých očích zahlédla propast času.

"Angelo...." Hlas jí pohladil jako černý samet. V jeho tváři byl výraz touhy, který opadl když vystoupila ze tmy. "Vypadáte děsně." řekl a znělo to překvapeně a zklamaně. Nepochopila.

"Cože?"

"Vaše vlasy, miloval jsem je..." Výraz v očích se mu změnil.

Vytrhla Berettu z pouzdra, kulka plná rtuti čekala v hlavni. Jen čekala. Nevěřila, že by mohl být TAK rychlý.

Nestačila zmáčknout spoušť, nestačila vůbec nic. Ležela na zádech ve staré rakvi, páchnoucí zatuchlinou a smrtí, ochromená bolestí, neschopná křičet, neschopná se pohnout. Tlačítko operátoru stiskla už venku. Mohla jen poslouchat.

Díval se na ni s bolestí v srdci. Daroval jí své lože. Měla tady ležet s rudými vlasy, rozpuštěnými kolem hlavy a s planoucíma očima. Daroval by jí sebe. Někde blízko zaječela siréna policejního vozu. Smutně se usmál. Zradila ho. Co taky čekal, ženská a ještě k tomu policajt. Střelil ji zblízka do obličeje a zbytek odbarvených vlasů se přilepil krví k černému okraji rakve.

Policejní hlídky uzavřely celou čtvrť neprostupným koridorem, viděl je z výšky projíždět ulicemi, světla vyhledávacích reflektorů se míhala do noci.

Vrtulník s termovizí nad tím kroužil v pravidelných okruzích. Druhý pilot upřeně civěl na obrazovku.

"Podej mi kolu, Pete." zvrhl si plechovku do klína, helikoptéra se propadla o dobrých deset metrů a teď se opile kymácela ve vzduchu. "Co je, Pete, co se děje, sakra?" vykřikl a rychle hmátl po řízení, s potížemi vyrovnal stroj a prudce s ním stoupal do bezpečné výšky.

Peter strnule zíral před sebe, " .....netopýr.....obrovský.....s lidskýma očima..... bylo v nich .....neměl jsem se dívat .....jeho oči....." cítil, jak se třese.

" Delta 3. Máme problém. Jdu na přistání." Druhý pilot ostrým obloukem zatočil k helioportu, Peter měl promodralý obličej a těžce sípal. "Potřebuju ambulanci na přistávací ploše, nutně, je to nejspíš infarkt!" vyděšeně se obrátil. "Vydrž Pete!" Tvář jeho kolegy byla nehybná. Už nemusel spěchat.

Josh se rozhlédl po ztemnělé kobce. Byla to vážně hnusná díra. Dashielova stará rakev stála na kamenném podstavci. Vyházel z ní zbytky staletého plesnivého pláště a na dno si rozložil nylonový spacák. V těch barácích se vždycky našly užitečné věci. Přikryl si ústa dlaní a krknul. Ani se z ní nenapil, byl nasycen.

Spíš přežranej. Vlezl si do spacáku a podíval se na hodinky, luxusní sportovní chronometr do deseti

atmosfér a s baterií, která měla vydržet přes dvacet let, aspoň uvidí, jestli to nejsou jen reklamní kecy. Nastavil čas na 25.5..2023, jasně že si všiml té kamery, kterou měla v broži, připevněnou na šatech. Ušklíbl se, po dvaceti letech už si ho nikdo nespojí s ničím. Jak by asi taky vypadal ve čtyřiceti, pleš a pytle pod očima. Zmáčkl tlačítko budíku a spokojeně za sebou zaklopil víko.

Tmou se ozvalo další odkrknutí.

Ty prastaré zákony měly v něčem pravdu. Ještě jedna akce a totálně by si zkazil žaludek.

Kapitola II.

Zaparkoval jsem služebáka na dvoře a vystoupil ven, dveře pancéřované dodávky tiše zaklaply. Pořád ještě lilo. Tomáše jsem před čtvrt hodinou vysadil na Jižňáku, i když to bylo proti předpisům, ale co, bylo mi to ukradený. Okno

vrátnice žlutě svítilo do noci. Mrňavá místnost byla plná namodralého kouře a starej Prouza mi vrazil pod nos připálenou topinku. Příšerně smrděla česnekem.

"Děte s tím někam, fotr." Žaludek jsem měl jak na vodě, aby taky ne.... bageta od pumpy.

"Ti to trvalo." prohodil vrátný a vzal si ode mě klíčky. Na oprýskaných hodinách na zdi bylo skoro dvanáct.

"Už jste někdy projel po dálnici od Brna, aby tam ňákej trotl nenaboural? Já teda ne. Tak dobrou...." Vylezl z vrátnice s plnou pusou, když mě venku slyšel nadávat. Kruci! Přední kolo Nissana rozplácle dřepělo na ráfku. "Chybička se vloudí..." zatlemil se dědek, pomyslel jsem si něco o prdeli. Čekala mě cesta nočním autobusem, přehazovat rezervu v tom slejváku bylo poslední, co bych chtěl dělat. Prošel jsem mezi barákama do průchodu, zastávka byla pár metrů za rohem. V úzkém průjezdu fičel ledový vichr a hnal před sebou chuchvalce mlhy, matná postava se odlepila od zdi a zastoupila mi cestu. Sakra, zas ňákej somrák. Najednou mi byla děsná zima. Chlap proti mě udělal dva kroky.

"Uhni, kurva!"

Ani se nepohnul. "Dvacet let!" řekl znechuceně. Naprosto jsem nechápal. Vítr sem zavál odraz světla pouliční lampy, ulízlé vlasy se mu leskly deštěm. Ten bledý, úzký obličej vypadal divně.

"Co je, koukej zmizet vole.....!"

Oči mu blýskly. Skoro reflexivně jsem sáhl dozadu pod bundu a sevřel pažbu 9milimetrovýho Glocka, vždycky jsem si bral svojí zbraň, místo těch erárních kvérů, co v životě nikdo nečistil a stokrát upadly na zem. Vystartoval. Nikdy předtím jsem neviděl něco tak rychlýho. Letěl jsem tak patnáct metrů vzduchem a přistál na mokré zemi v hromadě svinstva, co se vysypalo z převrácené popelnice, v hlavě mi hučelo. Nějak se mi už nechtělo tahat bouchačku, nerad bych o ni přišel.

"Co chceš?" řekl jsem potichu.

Stál nade mnou. "Dvacet let, jak to mám sakra vydržet?"

"Cože?"

"Mám hlad!" Naklonil se ke mě a já ucítil pach hlíny, zetlelého listí, zatuchliny a něčeho, co jsem nedokázal pojmenovat. "Příšernej hlad!!" Chlad se zvedal od studené dlažby, klepal jsem se zimou a možná i strachem, v jeho očích vzplanul záblesk žlutého světla, ohrnul horní ret a já uviděl dva dlouhé, ostré špičáky. S mrazivým úšklebkem je na mě vycenil. "Je to tvoje práce!"

"Joshi?!" vydechl jsem. Nedalo se tomu věřit. Hrábl bílou rukou před sebe a za bundu mě postavil na nohy.

"Budeš s tím muset něco udělat!"

"Hele, já vážně nemám čas na blbosti."

"Nemáš jinou možnost." řekl. "Jestli chceš odsud odejít po svejch!"

Seděl jsem v autobuse a v upatlaném bočním okýnku viděl svůj zelený obličej.

V oknech bytu už byla tma. Rozsvítil jsem si v kuchyni, potřeboval jsem se napít. V lednici ve flašce jsem našel zbytek vodky, nalil jsem si jí do sklenice a kdoví proč dolil tomatovou šťávou. Bloody Mary. Bylo to hnusný. Odemkl jsem svůj pokoj, když bydlíte v třípokojáku s rozvedenou ségrou a jejíma čtyřletejma fakanama, rychle se naučíte si všechno zamykat. Obrazovka počítače svítila do noci, bezpečně jsem věděl, že jsem ho včera vypnul. Pohnul jsem myší a obrazovka najednou ztemněla. Vznášely se na ní šedé cáry mlhy, za okamžik se zvedla a na monitoru se objevil obraz hřbitova, nízké staré náhrobky a bílé kříže, se zatajeným dechem jsem procházel liduprázdným hřbitovem. Zastavil jsem se u náhrobku z leštěné žuly. O pokřivený pomník se opíral tmavý stín a jeho hlas zněl jako z mlhy.

"Já čekám!!"

V pokoji byla najednou strašná zima. Dopil jsem rudou směs ve sklenici a otevřel dokumenty.

Prsty se nekontrolovatelně rozběhly po klávesnici.....

Buch! Buch! Josh sebou trhl a otevřel oči. Buch! Buch! Rány se ozývaly odněkud nad jeho hlavou a

do nich se mísil netrpělivou fistulí něčí hlas.

"Vstávej! No tak vstávej, copak jsi hluchej?" Přetáhl si kapucu spacáku přes hlavu a na chvíli doufal, že ten kravál přestane, ale potom s výrazem zoufalství

praštil zespoda do víka, až odskočilo a zřítilo se s rachotem na zem. Vystřelil z rakve jako blesk a chňapl po vetřelci, který poděšeně vypískl.

"Zbláznil jsi se Dashieli, zapomněl jsi kolikátýho.....?" Skoro mu vyrazila dech. Stála proti němu v tom šedavém přítmí. Dokonalá, s vlasy barvy noci, dlouhými až do pasu, jemná tvář svítila bledostí a na rudých rtech zářily krvavé rubíny. Pootevřela nádherná ústa a s naprosto nechápavým pohledem v hlubokých, temných očích protáhle ucedila:

"Hele..... kdo k sakru jsi? Tohle měla bejt rakev Dashiela Bratta! Tak co tady pohledává takovej šupák, jako jsi ty?"

"Došlo k nehodě." řekl a začal se usmívat, skoro proti své vůli, pořád ještě jí držel, i když se snažila vykroutit a nebezpečně mu šermovala před obličejem dlouhými, černě nalakovanými nehty.

"K jaký nehodě? Nechceš mi snad namluvit, že Dashiel už to má za sebou? Tohle znám, jenom další z jeho mizernejch, špinavejch triků! Dneska vypršela lhůta i moje trpělivost, ten zmetek už mi dluží balík, i když bych byla snad ochotná mu odpustit úroky. Něco ti řeknu, kámo! Děvky a hazard! Tohle ho zničilo, přivedlo ho to na šikmou plochu. Je to vážně pravda?"

Přikývl a pustil ji, posadila se na rakev a bezmocně rozhodila rukama,

"Měla jsem pro něj slabost!" vzdychla. Díval se na její štíhlé, dlouhé nohy v červených lodičkách.

"Třeba mi pro tebe něco nechal." řekl. Měl těch pár dolarů ulitejch na horší časy, ale teď si hlavně nepřál, aby odešla. Už se mu vůbec nechtělo spát. Nasilím odtrhl pohled od skvěle tvarovaných stehen a zadíval se jí do očí.

Jeho starý byt byl zapečetěný policejní páskou, strhl ji a odemkl, uvnitř to smrdělo nevyvětraným vzduchem a zatuchlinou. Otevřel lednici, byla prázdná, krevní konzervy zmizely a šňůru někdo vytáhl ze zásuvky. Na podlaze byl plesnivý flek. Odstrčil pohovku, sáhl za odchlíplou tapetu a vytáhl tenkou obálku.

"Tři tácy, to je všechno, co tady zbylo."

Vytřeštila na něj oči. "Přeskočilo ti, ten dluh dělá rovnejch dvacet!"

"Dvacet tisíc dolarů? Děláš si ze mě srandu?" Pochybovačně na ni zíral, vypadalo to jako pěkná pitomost, aby ten starej parchant nasekal dvacet táců dluhů.

"Čti!" Zamávala mu pod nosem bílou kartičkou s úpisem. Začínal tušit, že se mýlí v lidech. Opatrně ji očichal, krev na podpisu nepochybně patřila Dashielovi. "Zdědil jsi jeho rakev, takže jsi univerzální dědic. Snad teda chápeš, že to znamená i splatit všechny závazky."

"Jdou po mě federálové z celýho západního pobřeží." řekl otráveně.

"Tvůj problém. Nehnu se od tebe, dokud nebudu mít zpátky svoje prachy!!" Dostal chuť jí praštit, neměla by proti němu šanci. Skoro už vystartoval, ale její pohled náhle zněžněl a lehce se dotkla jeho ruky.

"Joshi." zašeptala. Unaveně si povzdychl, sesunul se do rozvrzaného křesla a skoro se na ni usmál.

"Možná s tím něco uděláme."

Krev!! Cítil krev kolem sebe, tekla čůrkem z příkrých schodů, které vedly nahoru do patra, vzal ty schody po třech a zůstal stát v ložnici z rudého saténu. Ještě před několika minutami byl čistě bílý a voňavý po aviváži. Teď byl nasáklý krví. Pocítil něco jako obdiv, byl proti ní břídil Stihla toho dost za tu chvíli. Byli čtyři, hodně mladí a před chvílí snad i hezcí, už se to nedalo poznat. Zmítali se pověšení u stropu a křičeli ústy přelepenými pevnou izolační páskou. Hlubokými kousanci na zápěstích a hrdlech proudila krev. Krev!! Horká a sladká! Přisál se hladově k holce v původně bílých šatech, všechno teď bylo rudé. Nepříčetně sebou házela, dokud se do ní nezahryzl ostrými špičáky. Dopil. Ozvalo se srknutí, jak se do žil dostával vzduch, tělo viselo bezvládně hlavou dolů. Kluk s přiblblou, zašpičatělou bradkou na něj zíral pološílenýma očima. Ten pohled mu šel na nervy, ruka švihla vzduchem. S úšklebkem cvrnkl do kouta obě bulvy, přilepily se mu na nehty. Očistil si zakrvácené prsty o jeho svetr. Jekot byl slyšet i přes izolepu, za chvíli přešel v uskučené sténání, které skončilo dusivým zabubláním. Bradka sebou naposledy škubla. Josh si spokojeně utřel ústa, v žaludku se rozlil hřejivý pocit. Trochu se mu motala hlava, některý z těch smradů měl v sobě

nějakou sračku, kdoví co to bylo. Znechuceně zavrtěl hlavou. Dneska si člověk nemůže být ničím jistej . Venku něco zaječelo, alarm na domě začal kvílet kolísavým, uši drásajícím tónem.

"Sakra!" Hrabal se v tom předtím dobře dvacet minut. Zaklel a seběhl po kluzkých schodech dolů.

Rozvalovala se v kožené sedačce a své výstavní nohy si opírala o mramorový stolek. Oči se jí blýskaly

a na tváři měla slastně pitomý výraz.

"Zbláznila ses? Proč jsi pustila ten zatracenej alarm? Za chvíli tady budou policajti"

Žádostivě se na něj usmívala. "Tak nádherná hudba, dokonalé requiem, chápeš? Úžasně romantické." Alarm řval na plný pecky. "Miluju tě, Joshi, pojď sem ke mě, miláčku!"
Byla úplně sjetá. Její rty se leskly čerstvou krví, měla ji všude, na šatech. Neskutečně vzrušující. Silou vůle se ovládl.

"Pojď, dělej, musíme vypadnout."

Mátožně vstala z pohovky a vzápětí si kecla na podlahu uprostřed haly a rozesmála se.

"Nedokážu letět." Nedokázala se přestat smát. "Nedokážu chodit!" Smála se čím dál víc nahlas. Začal se smát taky, úplně ho tím nakazila. Odtáhl jí do garáže, krvavé šmouhy vynikly na světlém čalounění naleštěného BMW.

Nastartoval a ve zvuku motoru zaslechl kvílení pneumatik na příjezdové cestě. Vrazil tam zpátečku, motor zařval, pustil spojku, zadní stěna dřevěné garáže se rozletěla na třísky a bavorák vyrazil ven, světla policejního vozu se mu mihla před očima, řidič zoufale kroutil volantem, než to napálil do zdi domu.

Josh sešlápl plyn na podlahu a v plné rychlostí zatočil na silnici.

Smáli se ještě, když vylézali z převráceného auta na bahnitou louku pod dálnicí. Otevřel kopnutím zkřížené dveře a vydrápali se nahoru, oba airbagy vystřelily těsně za nimi.

"Můžeš si za to sama." řekl jí, když se konečně přestal smát. Vytrhla mu volant z ruky v ostré zatáčce na sjezdu z dálnice. BMW teď leželo na boku v kaluži, kusy karosérie se válely okolo a zpod srolované kapoty se kouřilo. "Mohl jsem ho prodat na vrakáči, dostal bych za něj aspoň dva tácy. Odepiš si to z účtu, feťačko."

Vyšplhali se udýchaní a uchechtaní nahoru na silnici, proti nim se ze tmy vynořil chlap v kožené kombinéze, vypadal pobledle a u ucha držel mobil. Třeštil na ně oči.

"Myslel jsem si, že je po vás. Ta kára je totálně na odpis." řekl nevěřícně. "Radši byste si měli někam sednout, už jsem volal poldy, záchranka tady bude za minutku."

Vřeštěl celou dobu když letěl vzduchem, poté co ho Josh jedním trhnutím shodil dolů z dvacetimetrového náspu. Zapíchl se hlavou do bláta, vedle rozmláceného vraku. Podívali se na sebe.

Zelenobílá Kawasaki stála opřená na stojánku vedle silnice.

"Tohle nemyslíš vážně." Najednou měla pocit, že vystřízlivěla.

"Sklapni a nasedej!" Policejní sirény se ozývaly někde dole pod nájezdem. Otočil plynem a z výfuku vyšlehl plamen, vyškrábala se za něj na úzké sedlo, tlačilo do zadku. Motor zavyl a vítr jí zafičel kolem hlavy, přední kolo se zvedlo do výšky, křečovitě se ho chytila za bundu.

"Zabijeme se!" zaječela mu do ucha.

"Nemůžeme se zabít!" zařval do svištění větru a otočil plynem na doraz. Motorka vystřelila jako raketa v protisměru na dálnici. Přitiskla se mu na záda a se zatajeným dechem počítala jiskry, odletující od stupačky, když se naklonili v zatáčce.

"A jseš si tím tak jistej?" Oslnily ji obrovské reflektory kamionu, který se řítil proti nim.....

Probudila se s leknutím v neproniknutelné tmě pokoje.

Probudil se s leknutím v neproniknutelné tmě rakve.

"Sakra." Vytáhl ruku ze spacáku a podíval se na hodinky, světýlko zhaslo. Zastavily se, to se dalo čekat. Pootočil se na bok, zívl a snažil se znovu usnout.

Rukou si přejel přes obličej, na prstech ucítil něco lepkavého.....

"Sakra." Opřela se dlaněmi o matraci, v krku jí škrábalo ze suchého vzduchu od ústředního topení.

Rukou si přejela přes obličej a poslepu dotápala do koupelny, rozsvítila a ztrnula zděšením.

Krev! Měla ji všude, na tváři a na kalhotách od pyžama, děsivý sen se jí přehrával před očima.....

zmítající se těla.....potoky rudé krve.....Žaludek se jí obrátil, dávila se nad umyvadlem, celá roztřesená si sedla na dlaždičkovou podlahu.....co se to sakra děje? Náhlá křeč v břiše jí vrátila do reálu. Kruci. Nahmátla na polici krabičku Tampaxů. Krev.....do háje! Znechuceně se sprchovala.

Policejní psycholožka. Když dřív někde na večírku prozradila svoje povolání, sklidila za to vždycky jen pochybovačné pohledy, které zhodnotily její dráždivou postavu a vyzývavý obličej. Vypadala spíš jako

herečka, nebo zpěvačka. Nebo šlapka. Zvykla si nosit želvovinové brýle bez dioptrií, které jí dělaly starší a svoje černé, skoro do pasu dlouhé vlasy, si stahovala do přísného uzlu. V zaměstnání.

Zapnula kávovar a voda se za chvíli začala vařit. Tmavá tekutina v červeném šálku pronikavě zavoněla potemnělým bytem. Byt Angely Sartiové. Výslovně požádala o to, aby v něm mohla bydlet, dokud se případ nevyřeší. Hlučná anonymita hotelu by jí nebyla k ničemu. Byla v Seattlu poprvé, možná to tak bylo lepší, nemusela se rozptylovat vzpomínkami, ani tu nehrozil žádný bývalý známý, který by se jí snažil vytáhnout na večeři a po ní dostat do postele. Natáhla se na rozestlanou postel a usrkla horkou kávu. Z měkké matrace zavanula slabounká vůně, Angelina vůně.....představila si její rudé vlasy na bílém polštáři, viděla ji vlastně jen na fotce. Spala tady sama? Nebo s někým? Zavřela oči a pokusila si vybavit jeho podobu.

Krev! Stříkající krev! Smějící se tvář. Žlutý záblesk v temných očích. Bílá světla naklaďáku, řítící se proti ní....

Káva se zvrhla na matraci, roztřásly se jí ruce, v pokoji byla strašná zima.

Šla chodbou úřadu státního návladního, po dlouhém pracovním dni byla úplně vyčerpaná. Řeči, řeči, nepotvrzené hypotézy, stovky fotek, stovky papírů, hlášení a expertíz. Měla nepříjemný pocit, že nikdo z těch lidí v kanceláři nepochopil, že ona takhle nepracuje. Její způsob byl jiný. Potřebovala na ta místa, nasát atmosféru smrti, poslední pohledy, poslední výkřiky, všechno tam někde bylo. Ve zdech, v nábytku, v zrcadlech na stěnách, bylo tam všechno. I jeho tvář.

Půjčila si v servisu černou dodávku. Dodge s neprůhlednými okny byl praktický na pojíždění po městě a dalo se v něm i přespat. Za týden je navštívila všechny, přesně jak šly za sebou, šest domů, devatenáct mrtvých, ty z předchozích let neměly smysl, fluidum bylo dávno pryč. Kapitán Byrne jen kroutil hlavou. Ten postup se mu nelíbil. Bylo to nevědecké, dojmy, pocity, připomínalo to magii. Neměl pro to pochopení, vyšetřovat případ pomocí nějakého woodoo.....

"Má stoprocentní úspěšnost." řekl státní návladní. Seděl proti Byrnovi v koženém křesle a přes stůl

mu přisunul složku s údaji o Sereně Harringtonové. Nelíbila se mu. Ulíznuté vlasy a oči za tlustými brýlemi, měl vtíravý dojem, že za tím vším se skrývá někdo jiný. "Tohle je její šestý případ. Dostala těch pět před ním.

Měl byste jí věřit, kapitáne. Dostane ho taky." Krváček. Už mu tak neříkali. Říkali mu Řezník, nebo Ten zkurvenej parchant. Od toho dne, kdy ustřelil Angele Sartiové hlavu v té hrobce.

"Je to riskantní." Byrne vůbec neměl příliš v lásce ženské u policie. "Nechám ji hlídat. Na každém kroku, ve dne i v noci, jestli na něco přijde, přivede nás to k němu!"

Serena stála sama v tmavé hrobce. Nebylo v ní nic. Černou rakev odvezli, kdyby si teď rozsvítila baterku, možná by na podlaze našla ještě stopy Angeliny krve. Nechtěla svítit. Potřebovala vnímat. Dotýkala se opatrně konečky prstů chladných, kamenných stěn a prázdného katafalku.

Josh odsunul kamennou desku na náhrobku a vyhoupl se ven. Bledé měsíční světlo se rozlévalo po zanedbaném hřbitově na okraji města. Hlad!! Neměl tušení jak dlouho spal, ale žaludek si žádal svoje.

Protivný pocit. Bylo v tom však ještě něco. Zvláštní pocit. Dashielova rakev zosobňovala nepohodlí,

skoro se mu stýskalo po jeho staré hrobce..... Velký netopýr mávl křídly.

Nekřičela. Věděla zcela jistě, že Angela nekřičela, jako kdyby do poslední chvíle nevěřila, že to udělá.

Musela ho znát. Ze stěn byl cítit strach i překvapení.

Položila se na prázdný katafalk a zavřela oči. Ledový chlad stoupal z vlhkého kamene.

Stát se Angelou. Ležela v rakvi z černého dřeva, kolem se vznášel pach smrti.

Ochromená. Bezmocná. Zhnusená sama sebou. Proč?? Prudce se posadila, ten pocit nedokázala pochopit.

Zavřela pevně oči. Musela ho vidět, stál proti ní , na malou chvíli, než jí přiložil hlaveň k obličeji, musela vidět

jeho tvář. Vzpomeň si, Angelo! V hlavě jí explodoval výbuch smíchu..... potoky krve v ložnici ze saténu.....zmítající se těla.....miluju tě, Joshi.....oslnivá světla naklaďáku.....

Josh! V hrobce byla najednou příšerná zima. Musel se jmenovat Josh! Najednou dostala strach. Chlad po ní sáhl ledovými prsty. Poslepu hrabala v kabele, kde má sakra tu baterku.....něco se pohnulo venku, svištění křídel.....rozběhla se ke vchodu, měsíc se ukryl za temné mraky. Utíkala černou tmou po cestě z písku.... něco jí udeřilo do tváře....plesknutí velkých křídel, drápy se zaryly do kůže. Vykřikla. Praštila ho těžkou taškou a sprintovala přímo k bráně, dodávka čekala před ní. Klíče, sakra, v běhu nahmátla v tašce klíče,

ještě kousek....zakopla o kámen a natáhla se na zem. Věci z kabely se rozletěly po cestičce. V uších jí znělo vzteklé zapištění. Letěl přímo na ní, padal z oblohy jako kámen. Vlasy se jí rozpustily po zádech, zdvihla svůj vyděšený obličej. Stál před ní ve vzduchu, planoucí oči žlutě žhnuly, zakryla si tvář rukama.

Nestalo se nic. Pomalu je sundala dolů.

Mizel mezi stromy tím mihotavým letem.

Převalovala se v rozházené posteli, oči za sevřenými víčky se pohybovaly, ve snu kráčela tichým hřbitovem.

Kamenné náhrobky pokryté mechem, dávno je nikdo neudržoval. Nebyl to hřbitov, kde zabil Angelu,

tenhle byl menší a mnohem starší. Naproti bráně zahlédla na zdi plechový vývěsní štít.- U chameleona. -

Ten název se jí líbil. Vešla dovnitř. Byla to ona. Dlouhé vlasy barvy noci až do pasu, krvavé rubíny na rudých rtech. Seděl na baru a usmíval se. Čekal tam na ni, neměl to daleko. Jenom přes ulici.

Bylo to něco jako hra. Nehrála ji často, ale když už se k tomu rozhodla, musela ji dohrát až do konce. Neměla strach, i když to, co chtěla dělat v neznámém městě, mělo v sobě příchuť rizika.

Jednou za čas, anonymní, dokonalá. V krátkých, rudých šatech a na vysokých podpatcích, s vlasy rozpuštěnými na záda, vypadala skvěle. Rozepla zip bundy a vešla do místnosti. Kolt ráže 45 měla v kabelce přes rameno. Našla ho hned první den, pod podlahou Angelina obýváku, vyčištěný a připravený, s plným zásobníkem. Většinou nenosila zbraň, ale tahle jí přitahovala, vypovídala dost o své majitelce, léty ohlazená pažba jí lehce vklouzla do dlaně. Dodalo jí to klid. Projížděla městem a nevěděla, kam by měla zajít, kluby se jí zdály příliš rušné a hlučné, milovala romantickou atmosféru. Ručička benzínu lezla na minimum, měla by zastavit. Světla ozářila plechový vývěsní štít. Ani si ten sen nepamatovala. Bezmyšlenkovitě zaparkovala Dodge u chodníku.

Otevřela dveře hospody. Seděl na baru, s tváří obrácenou do lokálu, ale otočil se, když vešla. Před sebou měl láhev vodky a ve sklenici něco červeného. Bloody Mary, napadlo jí, pěknej sajrajt. Za pultem nestál nikdo. Posadila se ob dvě židle, poslal jí po chromovaném pultu láhev s vodkou a natáhl se pro skleničku. Podívala se na něj.

"Stejně se tady nic jinýho pít nedá." řekl a usmál se. Podívala se pozorněji, splňoval kritéria.

Měl na sobě všechno černé, džíny a svetr i koženou bundu, nebylo mu možná ani dvacet.

Většinou dávala přednost něčemu zkušenějšímu, ale pro jednou.... Vypadal slibně.

"Chodíš sem často?" zeptala se, zavrtěl hlavou.

"Jsem tady prvně."

Nalila si vodku a kopla jí do sebe. Podal si láhev a dolil sklenici s červenou tekutinou. Zvedl jí a kývl.

"Jak se jmenuješ?" Viděla jak na ni zírá tmavýma očima, díval se jí na prsa a na nohy, zabíral docela rychle. "Angela." Nikdy neříkala svoje pravé jméno. Angela už byla skoro její druhé já.

"Hezký," řekl s úsměvem. "moc hezký." Přesedl si k ní a nalil jí pití, jejich prsty se dotkly. Udělala to schválně. Impuls statické elektřiny s nimi trhl s oběma, podívali se na sebe a rozesmáli se. Sevřel její ruku ve své překvapivou silou, úzká dlaň a štíhlé prsty se ovinuly kolem jejích. Bylo to vzrušující. Díval se jí do očí a neznatelně vzdychl. Její ústa se pootevřela, prchavý dotek a neskutečný pocit..... Sklouzl dolů ze židličky a přitiskl se k ní, špička jazyka jí vklouzla mezi rty. Cítila vůni listí a něčeho, co nedokázala pojmenovat.Tmavé oči se přivíraly v rytmu polibků, vlasy mu rozcuchala chtivýma rukama. Pustil jí, až když jim došel dech.

"Pojď!" řekl. "Vypadneme!" Otočila se k východu, ale on ji chytil za ruku a táhl dozadu, přes tmavou chodbu na dvůr, kopnutím otevřel umaštěné dveře.

"Co blázníš? "

"Sklapni!"

Vlekl ji dál, přes dvůr plný krámů, zastavil se uprostřed a začal jí líbat, nohy se pod ní podlamovaly, držela se ho kolem krku a v uších jí zněly jeho vzdechy.

"Řekni mi něco!" Měla pocit, že jí trhá šaty. "Řekni mi, miluju tě, Joshi!"

Joshi ???? Otočila hlavu a v tmavé chodbě zahlédla nohy, trčely ven z otevřeného skladu. J O S H I !!! Vybuchlo jí to v mozku. Pokusila se vyprostit, ale držel jí jak v kleštích.

"No tak hni se! Jedeme k tobě!"

Klopýtala vedle něho na vysokých podpatcích.

"Mám za rohem auto." řekla, ale jen zavrtěl hlavou

"Pojedeme mým!" Omlácený Mustang stál u chodníku. Na druhé straně ulice viděla zaparkovaný modrý Ford Galaxy. Ti dva civěli před sebe, na vchod do baru a její černý Dodge. - Pitomci, otočte se!- Prosila v duchu. Vytrhl jí kabelku z ruky a hodil ji na zadní sedadlo. Projížděl rychle úzkými uličkami, kde nikdy předtím nebyla, chtěla se natáhnout po kabelce, ale vůz sebou smýkal v zatáčkách, musela se chytit madla ve stropě. Vřítili se na rušnou ulici. Nedokázala se orientovat, náhle prudce odbočil a zezadu zajel do podzemní garáže. V tom domě přece bydlí!

"Jak jsi to věděl?" Neřekl nic.

Závora odletěla. Ford zastavil smykem mezi dvěma vozy, hrábla po kabelce, ale byl rychlejší. S úsměvem jí otevřel otřískané dveře a podal jí kabelku, pověšenou na prstě.

"Jsme doma, bejby." V tom úsměvu nebylo nic veselého. Táhl jí garáží, mezi zaparkovanými auty, noční hlídač se od vchodu rozběhl za nimi.

"Hej...!!"

"Pomoc!" vykřikla. "Zastavte ho, je to vrah!"

Vrazil jí facku, až upadla na špinavou podlahu a vyrazil proti němu, kličkoval mezi letícími kulkami, které se z hvízdáním odrážely od betonových stěn.

Mátožně se postavila a klopýtavě utíkala na druhou stranu. Dveře výtahu se před ní otevřely dokořán, stiskla knoflík až nahoře a začaly se zavírat, zahlédla škvírou mezi nimi, jak pustil na zem zkrvavenou hlídačovu mrtvolu a rozběhl se k ní.

"Dělej, dělej, do háje, dělej!!!!!!" Výtah se rozjel. Slyšela ránu, když dole nakopl ocelové dveře. Mačkala číslo na mobilu, výtah svištěl šachtou nahoru. Střecha. Vyzvednou jí tam vrtulníkem. Byrne se ozval ve vteřině.

"Je tady!" vykřikla. V mobilu slyšela rozčilené hlasy a rachot motorů.

"Vydržte Harringtonová! Za chvíli jsme u vás." Mobil ztichl. Výtah zastavil na střeše. Horečně tiskla tlačítko, výtah stál na místě...sakra!!!! Dveře se s trhnutím rozevřely. Stál mezi nimi a díval se na ni. Třicet pater? Jak by to mohl stihnout? Vytrhla kolt z kabelky a vystřelila. Uši jí málem praskly v tom úzkém prostoru a ruka zdřevěněla. Držel tu kulku mezi prsty a tvář se mu roztáhla do úsměvu.

"Tak dlouho jsem hledal, někoho jako jsi ty. Někoho, kdo nemá strach zabít! Angelo! Jen my dva. Démoni noci. Andělé temnoty. Pojď se mnou, Angelo!" Obrněné transportéry speciální jednotky se řítily městem. Slyšel ty zvuky. "Všechny jste stejný."

Žluté světlo mu zasvítilo v očích, pohnul se rychle, nemělo smysl mířit. Celou jí ovládl děs. Strach z příšerné smrti. Zmučená těla, zmítající se v kalužích krve. Jeho oběti. Znala všechny hrůzy jejich umírání.

"Nééééééé!!!!!!!!!!!" Vykřikla a s ní křičeli všichni.....čyřicet vytřeštěných očí.....Angelin hlas.

"Nééééééé!!!!!!!!!!!" Hodilo ho to zpátky, veškerá energie, obsažená v tom křiku, s ním smýkla o betonovou plochu. Otřeseně pohodil hlavou. Viděla, jak vstává, zdvihl se proti ní a oči mu plály. Už nemohla křičet. Sevřela zbraň.

"Do hlavy ne." řekla s prchavým úsměvem a střelila se Angeliným koltem přímo do srdce. Zhroutila se mu k nohám. Stál nad ní v šoku, proč mu to udělala. Nedala mu příležitost, aby ji shodil, celou v krvi, ze střechy toho baráku. A nebo ne.... Osamělost nočního zabijáka mu náhle připadala k neunesení. Uslyšel dupot těžkých bot, zastavil se na okraji a než se první střelec objevil na ploché střeše, odrazil se do hlubiny.

Letěl přímo proti jedoucímu vozu, stále rychleji, až se skoro dotkl předního okna. Slyšel je, jak řvou, když vpadl dovnitř mezi tříštícím se sklem, řidič zběsile kroutil volantem a Mercedes se točil dokola po kluzkém asfaltu, spolujezdec ječel do vysílačky přeskakujícím hlasem, než mu Josh otočil tu zpocenou hlavu obličejem dozadu a prudce trhl. Řidič zavřeštěl a pustil volant, v hysterickém záchvatu ze sebe stíral

záplavu krve, která vystřikovala proudem z utrženého krku. Vůz se s nárazem zastavil. Řidič těžce dopadl rozbitým oknem na silnici. Tmavá postava vytáhla klíčky ze zapalování a vyhoupla se ven.

Tyčila se nad ním a oči žlutě svítily ve tmě,

"Prosím...." kňoural řidič a plazil se po břiše pod auto, horká moč mu tekla proudem po nohou. "Prosím.....PROSÍM!!!!!" Zaječel. A znovu. Potom už neměl čím ječet.

Hlad a vztek. Svělá kombinace. Josh roztrhl od sebe zadní dveře sanitky. .Sanitka znamenala naději. S křídově bílou tváři ležela připoutaná na lehátku, vzlykající sestru v oranžové vestě z pod něj vytáhl za slámově žlutý ohon. Vztek a hlad! Nebyla ani hezká. Už si jí nevšímal. Serenina víčka se neznatelně zachvívala pod kyslíkovou maskou. Stojan s kapačkami se převrátil a jehly se vytrhly ven. Krev pramínkem stékala po promodralé paži. Nahnul se nad ní a lehoučce jí slízl. Divná chuť. Stará krev z konzervy jí proudila v žilách, smíchaná s morfiem proti bolesti, cítil to všechno na jazyku. Bude mu nanic, může ho to zabít. Bylo mu to jedno. Zabořil tesáky do průhledné paže a

křehká tepna povolila, napil se toho hnusu a žaludek se mu obrátil bolestivým škytnutím. Kašlal na to.

Bolest mu stoupala do hrdla, krutá a spalující, svezl se na kolena vedle nosítek a nasál do sebe zbytek toho svinstva. Cítil jak se třese. Obrysy Sereniny tváře se mu rozplývaly před očima, stékaly mu z nich slzy. Krvavé. Upíří.

"Kurva!!! Kurva, do hajzlu!!!" Zvedl se na rozklepaných nohou. Ležela bez pohnutí a v přivřených očích zbyla jen jiskra života. Strhl masku a dotkl se její tváře, stiskl jí rozechvělými prsty a bledá ústa se rozevřela. Zaryl si zuby do zápěstí, síla ho opouštěla, ale rval ostrými špičáky žílu, pevnou jako z kovu a skučel přitom bolestí. Praskla. Krev jí proudila do úst. Napřed jen tekla kolem až náhle cítil, jak se hnula, polkla a začala se dávit, vykašlávala rudou krev a horečně hltala další. Žluté světlo lampy se mu rozhoupalo před očima. Stisk na zápěstí povolil. Odpotácel se k otevřeným dveřím, všechno kolem něj zčernalo. Vypadl ven a zůstal bez hnutí ležet na promáčeném asfaltu.

Sanitka stála ve tmě s rozsvícenými světly, zapasovaná v řadě popelnic, siréna pomalu dobíhala.

Crowford zastavil policejní vůz těsně vedle ní a nechal blikat zapnutý maják. Rychle vystoupili do noci, mimo utahaného kvílení nebylo nikde slyšet ani hlásek. Crowford obešel sanitku, v polotmě zakopl o ležící tělo, přerušovaný kužel světla dopadl na bezhlavé torzo v kaluži krve, zmrtvělé oči na něj vyčítavě civěly pod nabořeným prahem. Další tělo trčelo z umělohmotné popelnice, Crowfordovi se zdálo, že sebou nohy v černých polobotkách škubly, popadl jednu a zatáhl, zůstala mu v ruce, popelnice se převrátila a to, co zbylo z řidiče sanitky, z ní vypadlo Crowfordovi pod nohy. Střeva se slizce táhla po mokrém asfaltu.

"Ježiši! Ježišikriste! Do prdele!" Z kusů masa na silnici se nedala poznat podoba, oba cheesburgry v Crowfordově žaludku zatoužily podívat se na vzduch. Manccini za jeho zády zalapal po dechu a vrhl se k vysílačce.

Sirény ječely a záblesky světel se míhaly do noci. Josh bezvládně ležel na zemi v kaluži špinavé vody.

Policejní lékař uchopil jeho ledové zápěstí, po srdečním tepu nebylo ani stopy, nadzvedl víčko a posvítil mu tenkou baterkou do oka, bez reakce.

"Exitus!" obrátil se na zřízence z prosektury. Cpali tělo do černého pytle.

"Ta žena....Harringtonová ... pohnula se!" vykřikl někdo.

"Doktore.....rychle.....zdá se že žije!" Výkřik pronikl Joshovi do vědomí. Účinek morfia začínal pomalu slábnout. "Kam ji povezete?" Muži s vysokými nosítky na kolečkách spěchali kolem něj. Saniťák nesl ve zvednuté ruce kapačku s krví. Zavoněla mu do chřípí.

"Jižní všeobecná!" Slova se mu vryla do mozku, křeč náhle pominula. Prudce otevřel oči, ve chvíli když se zip plastového pytle zatáhl nad jeho hlavou.....

Serena Harringtonová otevřela oči. Namodralé světlo zářivky osvětlovalo bílou látkovou zástěnu, která oddělovala nemocniční box od zbytku místnosti a za svojí hlavou slyšela pískání monitoru. Pokusila se pohnout, ale snaha byla zbytečná, ruce i nohy měla přikurtované ke kovovému lůžku, na boku lehátka visel připevněný plastový sáček s močí. Smrdělo to tam dezinfekcí. Průhledné hadičky jí trčely z úst a z nosu, další se táhly od jehel zabodnutých v paži k vysokému stojanu s kapačkami, v jedné z nich pomalu proudila krev. Krev!!! Fascinovaně sledovala rudé kapky, odkapávající ze skleněné lahve na stojanu. Jedna po druhé stékaly dolů tenkou hadičkou a mizely v jehle. Bylo jich málo, křeč jí bolestivě sevřela žaludek a škubla s ní na nepohodlném lehátku. Hlad!!! Šílený pocit hladu jí projel žaludkem. Bolest, krutá a nepoznaná. Jíst!!!! Začala se zmítat a snažila se ústy dosáhnout na hadičku a vytrhnout ji ven. Krev!!!! Na dosah ruky!!!!!

Postel na kovových kolečkách se pohnula, rozjela se po hladkých dlaždicích, vrážela s rachotem do chromovaných stolků a táhla za sebou kymácející se stojan. Lesklé nástroje se klouzaly po podlaze. Rozjetá postel smetla látkovou stěnu a narazila s tupým bouchnutím do lehátka naproti ní. Plešatý muž s rukama i nohama v sádrových krunýřích vytřeštil oči. Postel, stojan s lahvemi i přístroje postavené na nízkém stolku se převrátily na zem. Kusy sádry se rozletěly na všechny strany. Slyšela mužův jekot, stojan s krví jí proletěl kolem hlavy a láhve se roztříštily o čelo postele. Rudá sprcha zasáhla Serenin obličej. Jíst!!! Prohnula se a bolestivě vydávila hadici, trčící jí z krku. Dychtivě olizovala rudé kapky. Každá z nich jí dodala sílu. Vytrhla jednu ruku z pout a přitáhla si zbytek láhve, na dně šplouchala krev. Zhltala jí dlouhými loky, pryžové pásy popraskaly všechny najednou. Plešatec, ztrnule ležící na dlaždicích, na ni vyděšeně zíral. Serena sklouzla dolů z postele. Jídlo! Teplé a čerstvé!!! Blížila se k němu, zoufale se od ní plazil po sádelnatém břiše a odstrkoval se s bolestivým kvičením zlomenýma rukama a nohama, jako pochroumaný krab. Vytáhla ho zpod postele za límec od pyžama, z krku mu vycházely chrchlavé zvuky, brunátná tvář se leskla potem. Přejela si jazykem rty, zrudlé krví a naklonila se k němu. Naběhlá tepna mu pulsovala šílenou rychlostí. Vycenila zuby. Mužovo tělo sebou křečovitě škublo, rychlost tepu se slila v jeden úder, paty zběsile tloukly do podlahy. Do nosu jí uhodil pach exkrementů. Zhnuseně uskočila. Ležel na podlaze s vytřeštěnýma očima, upřenýma ke stropu. Stiskla si dvěma prsty nos a znovu se k němu naklonila, ale podrážděně ucukla zpět, něco jí varovalo, něco v ní.

Spěchající kroky klapaly chodbou, obrýlený obličej staniční sestry se změnil v nechápavý otazník, když uviděla

spoušť na podlaze. Nezmohla se na výkřik, zapištěla tenkým, krysím hlasem, když jí Sereniny ostré špičáky prokously žílu na krku. Serena vstala. Konečně byla nasycena. Pohrdavě přejela pohledem dílo zkázy,

z věšáku stáhla jeden z bílých plášťů a navlékla si ho. Ošetřovatelčiny hranaté brýle jí dodaly výraz serióznosti, když procházela ven ztemnělou recepcí.

Muž v černých brýlích vystoupil pozdě večer z dodávky před budovou prosektury. Malý netopýr zatřepetal křídly a otvorem ve ventilaci vletěl dovnitř. Dlouhá chodba v suterénu byla osvětlená namodralými zářivkami. Pitevní sál. Vešel. Patolog u chromovaného stolu se překvapeně otočil.

"Číslo 195." řekl muž s brýlemi a podal mu proužek papíru. "Mám zplnomocnění převézt tělo do Washingtonu."

"195? Ale toho už jsem dal rozmrazit. Měl bych ho pitvat zítra ráno."

"Rozmrazit?! Sakra!!!"

Pospíchali chodbou k márnici. Patolog se nevěřícně ušklíbl.

"Co to má všechno znamenat? Akta X?"

"Buďte zticha, ničemu nerozumíte!"

Netopýří nožky capaly ventilací. Joshi, Joshi, Joshi...Tělo leželo na kovovém vozíku vedle mrazáku, uzavřené v plastovém pytli. Zvláštní agent v brýlích roztáhl zip. Joshovy oči na něho zíraly z bledé tváře. Nepříjemný pohled. Natáhl dlaň aby je zavřel. Mrkly. Sakra. Tělo bylo ještě napůl zmrzlé, ale ruce už se začaly pohybovat. Prsty se ohýbaly a natahovaly, pomalu rozhýbával tu ledovou ztuhlost a nad sebou cítil pach čerstvého masa. Zip se

prudce zatáhl a muž v brýlích vzhlédl. Kufr s nářadím zůstal zamčený v autě, byla to chyba, ale opravdu nečekal.....

"Svěcenou vodu, rychle!"

"Tady? Vy jste se asi zbláznil!" Plastový pytel se začal zmítat.

"Ježiši!"

"Potřebujeme oheň, musíme ho okamžitě spálit!" Patolog vytřeštěně zíral.

"No tak člověče, jestli se opravdu probere, je s námi konec." Vozík rachotil po chodbě. Netopýr zaslechl zvuky a rozletěl se ventilačním potrubím za nimi. Sál s plynovou pecí byl hned za rohem. Patolog zmáčkl knoflík. Plyn zasyčel a hořák naskočil. Hučení plamene přehlušilo zařinčení mřížky, kterou se netopýr protáhl do místnosti.

Bílá ruka se vysunula z protrženého pytle.

"Sakra, dělejte!" Rvali ho do pece. Napůl zmrzlé upírovo tělo nedokázalo klást odpor. Igelit se roztékal, patolog zaječel bolestí, černá hmota mu propálila ruku. Dvířka pece zaklapla. Zaječel znovu, cosi ho udeřilo do obličeje, ostré drápy mu rvaly kůži na čele. Krev vystříkla. Proměnila se jim před očima.....nesnášela to vřískání.....

Odkopla zbytky stranou. Sliz a tuhnoucí krev se táhla po bílých dlaždicích. Vzteklým úderem vypnula přívod plynu a hořák zhasl. Ze zavřené pece sálal žár, čekala tak dlouho, až mohla sáhnout dovnitř. Joshi, Joshi.... Joshi???.....hromádka šedého popela.

Serena odtáhla vychladlou mrtvolu do sklepa, předtím tam uklidila i tu ženskou. Konečně měla klid.

Vytáhla z kabely nádobu s Joshovým popelem a postavila ji na stůl. Za okny už byla černá tma.

Potřebovala krev. Čerstvou, mladou, nezkaženou. Zamávala křídly.

Či,čí,či,čí....ta holka stála na verandě domku, po kočce nebylo nikde ani slechu. Či,čí....Nebude to málo?

Bylo jí tak dvanáct a nebyla moc velká. Stejně už neměla moc času, po půlnoci se moc slušně vychovanejch

dětí necourá venku, nepotřebovala žádnej sajrajt. Musela to risknout.

Mňáuuu.....mňáuuuu! Holčička seběhla po dřevěných schodech na zahradu....Chramst!

Bylo dobře, že se předtím napila krve těch dvou. Nedokázala si představit, že by hladová vydržela ochutnat tuhle slaďoučkou pochoutku a nevysrkla by jí naráz. K baráku se zabedněnými okny to bylo daleko, utahaná k smrti složila ještě živé tělo na poškrábaný stůl, v žaludku jí zakručelo. Jazyk jí vyklouzl z úst a natahoval se po pramínku červené tekutiny na dívčině krku..... Tak dost! Vrazila facku sama sobě. Krev natekla do kanystru od vody, který našla v kuchyni, nebylo jí zas tak málo. Bílou mrtvolku skopla pod schody do sklepa.

Joshi, Joshi, Joshi...popel na stole opatrně zformovala do podoby ležící postavy. Kapky krve dopadaly z výšky

a vsakovaly se do šedého popela. Začínal blednout. Nasával do sebe krev a obrysy se formovaly do podoby kůže a svalů, přilévala ji po pramíncích a na stole se objevily ruce, rostly a zvětšovaly se, krev se natáhla do nohou, trupu a hlavy, bledě sinalá pleť svítila do tmy. Kanystr byl prázdný. Nadechl se a zvedl hlavu, neviděla mu do tváře. Posadil se na stole.

"Je tady zima." řekl. "Dej mi něco na sebe!"

Hodila mu věci, co předtím našla nahoře ve skříni, otočil se k ní. Zaječela. Děsivý obličej na ni zíral z přítmí,

sešklebená maska spálené kůže, sežehnuté plamenem pece.

"Co je, co se děje?"

Zaječela znovu. Ustupovala před ním do tmavé chodby. "Nešahej na mě!!! Kdyby ses viděl, je z tebe zrůda!! Kdybych věděla jak to skončí, nikdy bych.... "

"Zrůda?!" Ušklíbl se popálenými rty. "Co na tom záleží. Oba jsme zrůdy, příšery, děti noci. Máme jen jeden druhého. Pojď ke mě!"

"Ne!! Nech mě! Jsi hnusnej! Odpornej!! Nikdy se bych se tě nemohla dotknout!"

"Já jsem to udělal kvůli tobě." řekl potichu. "Miloval jsem tě, pořád to trvá."

"Ne!!!!!! Nech mě na pokoji, nech mě odejít Joshi!!!!!!" Neměl to v úmyslu. Ruku jí držel jako ve svěráku. "Zůstaneš se mnou! Rozumíš?!" Brečela.

Seděl jsem v pokoji u počítače, chtěl jsem napsat ještě pár řádek, - Joshovy oči se rozsvítily žlutým světlem - .....bla, bla, bla....kdo si ty blbosti má furt vymejšlet.

"Udělej mi kafe, segra." Patrik ho přinesl po špičkách, s vyplazeným jazykem. "Nevykydej to na koberec."

"Zahraješ si se mnou pexeso?"

"Až jindy, chci to dodělat, hrajte si s Adamem."

Věšel se mi na ruku a kňoural. "Ty jsi mi to slíbil!"

"Neotravuj Páťo!" Tohle fňukání fakt nesnáším. Začal natahovat, vzal jsem ho na klín. "Tak hele. Co si myslíš, že je v tý bedně?" ukázal jsem mu na kisnu kompjůtru.

"Pocítac." zašišlal a začal se křenit.

"Prdlajs! Bydlí tam upír! Velkej, hladovej upír, všechno co je tady, je o něm. Když tam něco napíšu, tak se to taky stane! Mám napsat, upíre, přijď si tady pro Patrika a kousni ho do prdele?" Hihňal se, ale když jsem naťukal první slovo najednou se zarazil a nevěděl. "Tak co?"

Slezl na zem, letěl do kuchyně, schoval se za Ivanu a po očku šmíroval, jestli už z bedny leze příšera. Zvedla ho. "Jenom je strašíš!"

"Potřebujou tvrdou ruku."

"Hlavně tu tvojí, jsi fakt úplnej Komenskej, s těma tvejma nápadama. Dyť jseš kolikrát horší jak oni."

"Ticho ženská! Kdo je tady hlava rodiny? Kdo sakra platí všechny složenky?"

Flákla po mě hnusnej hadr od nádobí. "Pojďte, děti, pan spisovatel tvoří."

.....-špičáky v pokřivených ústech se zalesk...." Prásk! Venky zahřmělo a vylítly pojistky.

"Kurva!!" V bytě byla najednou tma a Patrik se rozbrečel.

"Nenadávej, Davide! Pak to ty kluci všechno řikaj."

"Polovičku těch výrazů mám od nich." řekl jsem ukřivděně a hrabal v šuplíku baterku. Jističe na desce byly v pořádku.

"Doušovi svítěj," řekla Ivana a vystrčila hlavu ze dveří. "a stará Mátlová taky." Schodiště tonulo ve tmě.

"Du se podívat do sklepa." Sjel jsem dolů výtahem, žárovka v suterénu blikala, v tmavé chodbě se válely krámy, basy od piva a stohy starejch časáků a novin., v koutě byla tma jak v ranci. Skříňka s pojistkama byla až vzadu. Posvítil jsem si baterkou, někde vpředu prásklý dveře a z chodby táhl ledový průvan. Jako bych tam zaslechl kroky, otočil jsem se a kužel světla dopadl na znetvořený obličej. Strašně jsem se lekl.

Tak šíleně, že mě napadlo jen praštit do toho ksichtu baterkou, proběhl jsem kolem něj a sprintoval ke schodům do přízemí. Ruka mě chytla na rameno, měl jsem pocit, že mi vypadlo z pantu. Smýkl se mnou do tmy a stál nade mnou, slyšel jsem svůj hvízdající dech a nad ním plálo žlutý světlo v Joshovejch očích. Plnejch zuřivosti.

"Ty zkurvenej hajzle!" Hlas se mu třásl vztekem. "Mizernej sráči!" Vypadal příšerně, hluboké jizvy po spáleninách se mu táhly po bledém obličeji. "Už teď jsi mrtvej!"

Šmátral jsem rukou ve tmě za sebou, jestli tam něco neleží, ulomená násada od koštěte mi vklouzla do dlaně. Stál nade mnou a cenil zuby. Něco mě napadlo.

"Počkej sakra, co si pomůžeš, když mě teď sejmeš, ten příběh nebude nikdy dokončenej. Nech mě bejt, Joshi a já ti..."

"Zavři hubu!" Začalo se mi chtít na záchod. Pohnul se rychle. Odlepil jsem se od zdi a vypálil proti němu, špičatý kus dřeva se mu odrazil od hrudníku, zařval a odhodilo ho to ke stěně, proletěl jsem kolem něho do osvětlené chodby, k otevřeným dveřím výtahu. Bylo mi jasný, že když se teď zavřou, je po mě. Vpadl jsem skoro po hlavě dovnitř, zavíraly se tak strašně pomalu, najednou stál mezi nima.

"Patříme k sobě, ať chceš nebo ne." řekl ochraptěle. "Nikdy se přede mnou neschováš! Ty a já. Prokleti navždy!" Byl pryč. Výtah se rozjel, seděl jsem na zasviněné podlaze a civěl před sebe.

"Co jsi tam dělal takovou dobu, ta elektrika dávno jde." Ivana na mě koukala, jak kdybych spadl z Marsu.

"Co je, Davide, dyť jseš samá krev! Co se tam stalo, slyšela jsem zezdola ránu. " hlas se jí nebezpečně zvyšoval.

"Tak řekneš mi to, že si se tam porval s ňákejma grázlama? To snad není možný. Zavolám policajty!" Vyrval jsem jí sluchátko z ruky.

"Praštil jsem se o dveře!"

"Kdybys aspoň nekecal." Vypadala fakt nešťastně.

"Přestaň hysterčit, o nic nejde!" V koupelně jsem si smyl ze ksichtu krev, v noci mě Joshův spálený obličej strašil ve snech. Probudil jsem se k ránu, v úplně propoceným triku.

Solil jsem to z mírného kopečka ke světlům. Motor Sradíka spokojeně hvízdal. Je to sice jenom sedmpade. Ale....

Zastavil jsem na červenou mezi Audinou a Jeepem Cherokee a práskl plynem. Chlápek z A4 sebou

trhl, zakroutil hlavou a naznačil -kreténe-. V jeepu byla lepší odezva. Spratek za volantem nadšeně přihamtl pedál k podlaze a motor zařval. Naskočila žlutá. Nakouřil jsem tomu a podržel spojku. Zelená!

Suzuki vystřelila dopředu jako blesk. Jeep se hrabal na světlech a od gum se mu hulilo, Audi zůstalo někde v prdeli.

David Wágner, leader Velký ceny Zličín - Řepy.

Silnice podle nákupní zóny byla teď v podvečer skoro prázdná, slunce už zapadlo za obzor. Chvíle vhodná pro test. Podřadil jsem za čtyři a točil jí až k červenýmu poli na budíku, pět, šest, adrenalin stoupal úměrně s rychlostí na tacháči. V dálce před sebou jsem viděl konec dálnice, čtyřícítky a ostrou zatáčku, měl jsem dost času, třicet vteřin absolutní svobody, třicet vteřin.....no nic, žádný prasárny.

Bilboard u kterýho vždycky brzdím byl kousek ode mě, dva prsty jsem položil na brzdu...

Od svodidla vystřelil stín a vletěl mi pod přední kolo. Náraz mi vyrazil řídítka z ruky, letěl jsem ve

dvěstěřiceti po držce na asfalt. Zadní kolo GSXka mě lízlo po helmě. Tma.....

"Zůstanu s klukama u Lucky." řekla ségra. "Já se v tom bytě bojím, Davy."

"Nemáš proč."

"Včera....."

"Co se stalo?"

"Někdo tam byl, v tvým pokoji, viděla jsem ho za dveřma, já i kluci, Patrik myslel, že jsi se vrátil."

"To je blbost." Studenej pot mi tekl po zádech.

"Když jsem tam vešla, nikdo tam nebyl. Já už tam nejdu, Davide."

"Co pistole?"

"Zůstala v šuplíku."

"Sakra!" Zatvářila se provinile. Bylo jasný, že se toho nechtěla ani dotknout.

"Řekni Michalovi, ať jí veme do práce a zamkne do trezoru."

"Volala mi Andrea." vytáhla z báglu flašku koly.

"A?"

"Co a? Chodili jste snad spolu." úkosem se na mě podívala.

"Jak chodili? Párkrát jsme se spolu vyspali, to je všechno."

"Tohle mi vykládat nemusíš." řekla naštvaně Ivana.

"Doufám,že jsi jí neřekla v kterým jsem špitále."

Zavrtěla hlavou, nemám zas tak úplně blbou ségru. "Co mám těm lidem pořád říkat, chtějí se za tebou jít podívat."

"Já nestojím o to, aby sem někdo lezl." Nemohl bych poslouchat ty kecy.

Koukala na mě a jenom zavrtěla hlavou."Dala jsem jí tvoje číslo na mobil."

Kruci. "To bylo naposled. Já nikoho nepotřebuju! Klidně si vystačím. A di už, chci spát!" Šoupla židli zpátky pod stůl. Přejel jsem si rukou přes ksicht, vousy mě zaškrábaly na dlani, tohle teda fakt nemusim.

"Ivano." Otočila se ve dveřích. "Vem mi sem strojek na holení, je v koupelně ve skříňce."

Oči měla jak raněná laň. "Tak vidíš!"

"A nechoď tam sama!" Asi mě neslyšela, dveře se zavřely. Děsně se mi chtělo spát.

Viděl jsem ho poletovat za oknem, kousek vedle něj byla lucerna a každý večer se kolem ní rojily tisíce můr.

Přilétával pravidelně a lovil, nacpával se vypasenejma můrama a mával černýma křídlama před mým oknem. Nahlédl do něj, vždycky než odletěl a v jeho žlutých očích jsem viděl spokojeně pobavený výraz. Hajzl.

Sáhl jsem pod postel pro plastovou flašku od koly a přichystal si jí u ruky. Šlehl jsem jí po něm, když

večer zase nakoukl dovnitř s tím samolibým ksichtem. Lekl se a nadskočil ve vzduchu, bylo vidět že zuří,

šílenou rychlostí se rozletěl proti oknu s navztekaným pískáním, čekal jsem, že rozbije sklo a vletí dovnitř a v ruce jsem křečovitě svíral ovladač bzučáku. Uhnul na poslední chvíli a zmizel ve tmě.

Zablokoval jsem si některý čísla na mobilu, nezvedat nikdy. Vlastně mi tam zbyl jenom Majkl a ségra.

Tohle číslo jsem nikdy neviděl.

"Wágner, prosim.." Dost otrávenej hlas mi oznamoval , že si nikdo z rodiny nepřišel vyzvednout kluky do školky. Bylo pomalu sedm večer. Co teda jako s nima má dělat, má si je snad vzít na noc domů? Najednou mi byla šílená zima.

Ty dva dny jsem si moc nepamatoval. Koňská dávka sedativ mě uzemnila natolik, že jsem je skoro celý prospal. Velká Medvědice přinesla tácek s injekcema a položila ho na stolek.

"Jau!"

"Co řvete, ještě jsem se vás ani nedotkla."

"Od vás to dycky děsně bolí." Napálila mi jí až do kosti.

"Jau. Do prdele!"

Stiskla úzké rty. "Vás by člověk s chutí zabil, pane Wágner!"

"Klidně si poslužte!" Asi jí to došlo, sebrala pigára a práskla za sebou dveřma.

Ten policajt seděl proti mě na židli a ťukal do mrňavýho psacího stroje, kterej měl položenej na kolenou.

"Jasně! Slepil jsem si prasklý obratle izolačkou, odskočil si domů a odprásk svou vlastní ségru

svojí vlastní bouchačkou! Geniální!"

"Uklidni se!" řekl Majk.

"Tak řekni tomu kreténovi ať vypadne."

"Tohle si vyprošuju!" vyletěl fízl, "Za tohle vám klidně můžu napařit ...."

"Nevidíte, že je pod práškama? Vždyť ani neví co mluví." vložil se do toho Majk. Vypadal děsně slušně v tom kvádru a brejličkách.

"Tak mi to tady podepište. Kdybyste si na něco vzpomněl....."

"Sestry na oddělení si stěžovaly na vaše hrubé chování , pane Wágnere." Docent Csc byl mrňavej chlap se zarudlým ksichtem. Zamračeně na mě civěl a přitom koukal do chorobopisu.

"Napřed by se mohly naučit píchat injekce."

Zvedl oči. "Za tu vaší nehodu nikdo z nás nemůže! A snad si tady zasloužíme aspoň trochu slušného jednání, když už nemáte pojem o vděčnosti."

"Za co?" řekl jsem "Za tu zprasenou operaci?" Neměl jsem pro to jedinej důkaz, ale musel jsem to říct. Prostě mi nahrál. Zrudl ještě víc a vyletěl z pokoje jako čert. Doktor Staněk za ním zavřel dveře.

"Tak tohle jste si mohl odpustit." Stál nade mnou a najednou mi bylo jasný, koho mi celou dobu připomínal. Hawkeye Pierce, M.A.S.H. 4077.

"Mám toho plný zuby, nikdo mi nechce nic říct."

Sokolí oko si přitáhl židli a posadil se proti mě, čekal jsem, že mi řekne - vojáku -. ."Medicína dneska udělala obrovský pokrok. Co bylo před třemi lety utopie je teď běžná praxe a nejen ve Státech. Musíš se s tím prostě poprat a doufat! Za deset, patnáct let, se naučíme vyřešit i tenhle problém." Řekl to přesně takhle, vstal a podíval se mi do očí. "Ty to dokážeš!"

"Já jsem vám neřek, abyste mi tykal!" Nic lepšího mě nenapadlo. Sklenička ze stolku se roztřískala o skleněnou výplň dveří, když vypadl ven.

Brejlatá sestra přinesla prášky a novou skleničku na pití.

Nechala svítit jenom lampičku. Netopýr nebo Josh lítal kolem okna a ládoval se můrama. Občas po mě šlehl žlutým okem a posměšně zacvakal zoubkama v myší tváři. Ty hajzle. Zasranej, zkurvenej!

Patnáct let. Nebo taky nikdy. Bylo fakt, že až do týhle chvíle jsem věřil, že se to nějak otočí. Ta naděje byla pryč.

Viděl jsem Joshe, jak si spokojeně poletuje kolem lampy. Utrh bych mu hlavu, nebo ukous, jako Ozzy Ozbourne. Zmrdovi. Natáhl jsem se do skříňky pro sešit a propisku, co mi tam nechal Majkl. Teď si to všechno odsereš, za Ivanu i za mě! Byl přilepenej na okně a snažil se nahlídnout do sešitu, otočil jsem ho popsanou stránkou k němu a ukázal mu zvednutej prostředník. Slyšel jsem ho, jak piští vzteky. Šustící křídla se míhala v trhavém letu, jak kroužil kolem baráku a

snažil se dostat dovnitř. Najednou to ztichlo a já uslyšel kroky. Nemohl jsem ani dejchat.

Rychlý kroky po chodbě a hlas sestry na noční směně. Jenom vykvikla.

Viděl jsem za sklem dveří, co se tam děje. Cákance krve se rozstřikovaly po stěnách, kus masa se připlácl vedle kliky. Slyšel jsem ho tam srkat a funět, mezi praskáním kostí.

Mlátil jí tak dlouho až se přestala bránit, serval z ní hadry a vzal si co chtěl. Když už toho měl dost, nechal jí ležet skoro v bezvědomí na špinavé zemi v plesnivém pokoji. Dostal chuť na panáka.

Vyrazil do patra, kde tušil lednici s pitím, za zatlučenými okny svítilo slunce.

Serena se probrala, všechno na jejím těle jí bolelo, modřiny a podlitiny na stehnech a pažích začínaly černat. Slyšela ho nahoře, jak zabouchl dveře lednice a kroky se blížily ke schodišti. To prase! Jak ho jen mohla milovat, necítila nic, než odpor a nenávist. Vracel se dolů. Zbláznila by se, kdyby se jí měl ještě dotknout.

Asfalt na chodníku se zaleskl v letním slunci. Otevřela dveře. Slyšel zaječení a seběhl dolů, vitr se točil ulicí a rozfoukal do vzduchu hromádku horkého popela. Josh zůstal stát ve stínu, ruce sevřené do pěstí. Sám.

Už nikdy nechtěl být sám. Bylo lepší zemřít.

Najednou mi ho bylo skoro líto. Pocit osamění, kterej jsem zažil za těch pár dní ve špitále, mi připadal k nevydržení. Vlastně jsem za to mohl já, proč jsem začal psát tu pitomou povídku, když už mě nebavily hry ani internet. Skleněnejma dveřma do sesterny už nebylo nic vidět, jenom rudá. Měla to za sebou.

Rozklepal jsem se strachem, ze všeho co přijde.....

Padlo to na mě jako kámen. Pocit děsu a bezmoci. Příšernej. Stejně bych se nemohl vrátit domů na kriplkáře. Čekat na něco, co bude za patnáct let, nebo nikdy. Nemohl bych se starat o kluky, neměl bych na to nervy,

i předtím, když jsem byl v pořádku. Měl jsem vždycky co dělat sám se sebou. Střep z rozbité skleničky mě zastudil do dlaně, ani to nebolelo. Určitě míň než pigáro od Velký Medvědice. Pramínek krve crčel na podlahu.

Josh vystoupil ze stínu do slunečního jasu. Instinktivně si zakryl oči před oslepujícími paprsky a zatnul zuby v očekávání bolesti. Měla přijít, jako smršť, krutá a spalující.

Nestalo se nic. Stál v plném slunci, které mu svítilo do tváře.

Nechápavě se vydal po rozpáleném chodníku, zaprášená výloha krámu mu ukázala obraz, který neviděl přes dvěstě let. Zastavil se před ní, tmavé vlasy mu spadly do čela. Jizvy na obličeji se začínaly pomalu hojit.

Prošel ohněm a nic už ho nemohlo zničit. Zbaven prokletí. Svoboden navždy.

Bylo slyšet jak tam čenichá, nasával vzduch a hledal mě v nemocniční chodbě. Zbytky sestry Bajerový stékaly po skleněnejch dveřích. Zachytil pach mojí krve a šel po stopě jako pes, klika se pomalu hnula.

Už jsem se ho nebál. Zastavil se na prahu a zíral na kaluž krve, která se mu rozlila pod nohama.

Zvedl oči a já viděl na jeho tváři něco jako úsměv. Rozplynula se mi před očima. Už mě nebolelo nic.

Vznášel jsem se v rudý mlze a přede mnou zářilo bílý světlo na konci tunelu. Zbavenej prokletí.

Svobodnej.....

Kapitola III.

Probudil mě chlad, nepříjemná zima táhnoucí se odněkud z hloubky, zima a skřípavý zvuk, jako když kov pravidelně naráží na kusy kamení a hlíny. Otevřel jsem oči, ale přede mnou nebylo nic než tma. Měl jsem bejt po smrti. Bylo to dávno, nemocniční pokoj a rudá kaluž mojí krve na dezinfekcí páchnoucí podlaze, ten smrad budu snad cejtit pořád. Teď se smísil ještě s něčím jiným, nasládlým puchem rozkládajícího se masa, žaludek se mi zvedl a skoro jsem se pozvracel. Silou vůle jsem zvládl svoje vnitřnosti, posadil jsem se a praštil se do hlavy o cosi nade mnou. Nahmátl jsem rukama dřevěnou desku. Rakev. Ležel jsem v rakvi, obklopen tmou a pachem tlející mrtvoly. Měl bych zešílet hrůzou, jak to že nejsem mrtvej, co dělám tady v tý příšerný bedně, přece už se dávno nepohřbívá do hrobů, měl jsem bejt v pekle, spálenej na prach. Nebo snad tohle je peklo? Bylo to divný, necítil jsem děs, otázky proplouvaly mou podivně

zamlženou myslí jako tekoucí voda a nad nimi stále silněji převažoval jiný pocit. Hlad!

Zvuk nade mnou nabral na intenzitě, zaskřípání kovu o dřevo vyvolávalo husí kůži. Sevřel jsem pěsti, připraven na všechno. Víko odskočilo, podvědomě jsem přivřel oči před pronikavým žárem slunce, ale nízko na obloze visel jen studený kotouč měsíce, jeho bílé světlo zalilo staré náhrobky a pokácené kříže, odklopené víko rakve a Joshův zamračený obličej.

"Vstávej!" řekl netrpělivě. " Nemám náladu tady trčet celou noc."

Jak asi, napadlo mě, poslední co jsem si pamatoval ze svý minulosti, bylo to že jsem se nemohl hejbat, jasně, skončil jsem svůj život jako mrzák, s přeraženou páteří a mohl za to tenhle zmetek.

"Tak dělej!" opakoval a natáhl ruku, aby mi pomohl vylézt. Se zatajeným dechem jsem pohnul nohou, prsty se hnuly o centimetr a pak o další. Bylo to jako sen. Vydrápal jsem se ven z rozkopaného hrobu a bylo mi jedno, že jsem přitom šlápl do shnilý mrtvoly ležící vedle rakve, otřel jsem si to svinstvo o trávu.

"Proč?" zeptal jsem se, nevěděl jsem co se stane, ale nějak mi na tom přestalo záležet, všechno se semnou houpalo a pronikavá bolest v prázdném žaludku přehlušila všechno ostatní. Pobaveně mě pozoroval.

"A proč ne?" Na tváři se mu objevil ten jeho úsměv, z kterého běhal mráz po zádech, vycenil bílé špičáky a posměšně s nima cvaknul. Špičáky, měl jsem najednou divnej pocit že mi něco narostlo v puse, nahmátl jsem je..... Ostrý jako břitvy. Škrábl jsem se do palce a Josh se ušklíbl.

"Opatrně s tím!"

Podíval jsem se na něj, Joshova bledá, upíří tvář na mě upřeně zírala v měsíčním světle. Bylo mi to jedno. Už jsem z něho neměl strach, neměl jsem strach z ničeho. Měl jsem jenom hlad!

Josh seděl na nízké zídce lemující dětské pískoviště a dvěma prsty svíral její útlé zápěstí. Už sebou přestala škubat. Ležela na písku s očima obrácenýma k obloze a poslední kapky života z ní odcházely s proudem krve, řinoucího se dvěma otvory po ostrých špičácích. David klečel na trávníku a lapal po dechu, tmavě rudá krev té holky mu tekla po bradě a nedokázal jí tak rychle spolknout, ale naklonil se nad ní znovu a hltavě se napil. Ještě!!!... nikdy toho nebude mít dost! Malé srdce se zastavilo.

"Tak přestaň, už je po ní!" Musel ho s nadávkami odtáhnout pryč...nemůžeš chlastat z mrtvoly, přeci jsem ti to sakra říkal, bude ti blbě.... Bylo.

Vyhodil jsem to všechno v bolestivý křeči u pokrouceného kmene zakrslé jabloně. Josh se o něj opíral s výrazem lehce znechuceného soucitu, takhle dopadne skoro každej. Poprvé. Nepříjemná zkušenost. Vykuckal jsem poslední zbytky sražené krve a otočil se po ní. Ležela tam pořád, bez pohnutí, sinalá, předtím docela hezká tvář zírala do nebe.

"Kdy se promění?" zeptal jsem se netrpělivě. Neměl bych nic proti tomu, strávit zbytek noci ve společnosti pěkný upírky.

Ušklíbl se. "Zbláznil ses, takhle to nefunguje, potravinovej řetězec by se narušil za pár týdnů, moc se díváš na televizi. Znáš přece starý zákony, možná si myslíš, že jsou překonaný, ale musíš je ctít, někde v hloubi duše." Byla to pravda, najednou jsem věděl skoro všechno, co můžu a co ne. Přišlo to nějak samo, po prvním napití.

"Někdy se to stane, musíš zabít přesně o půlnoci a pak se promění, ale pak je to stejně jenom zombie, ubohá napodobenina, bezcenej šmejd." Otočil si mě k sobě a obličej měl najednou vážnej a napjatej.

"Pravej Nosferatu je zrozen z krve svýho přemožitele, na hranici života a smrti. V poslední vteřině, než srdce přestane bít mu daruje svou krev, věčnej život, nesmrtelnost."

"Tak proč..." otočil jsem se na ni, ale zavrtěl hlavou.

"Musíš být vyvolený, jen ten je hoden, kdo nemá strach ze smrti, cizí nebo....." divně se na mě usmál. "....vlastní. Radši to nezkoušej! Není to tak snadný." Zadíval se na věž kostela tyčící se nad ztemnělými domy, letité hodiny ukazovaly za pět minut dvanáct. .Josh se ušklíbl a pokývl hlavou. "Dobrej čas. Tak nezírej a pojď!"

Stáli na úzkém obrubníku televizní věže, vítr fičel kolem v prudkých poryvech. Muž v krví potřísněných montérkách se jim svíjel u nohou s tichým chroptěním. Čipová karta otevřela dveře, vystoupili z výtahu nahoře na střeše a nad nimi se tyčil jen bílý ochoz s vysílači a anténami. Josh si přitáhl škubající se ruku dohasínající oběti a napil se, olízl si rty a v zabijáckém úsměvu vycenil zuby.

"Zkus to znova, vsadím se, že teď už si dáš pozor." Krev!! Tahle měla jinou chuť, těžkou a slanou, nasál jí do sebe a přitom tiskl prsty tepnu na chvějícím se zápěstí a počítal údery, začínaly slábnout. Teď! Ucukl a tělo se mu svezlo k nohám, vysáté a zvláčnělé. Zvedl se a podíval se kolem v tom svištícím větru a černočerné tmě, nikdy mu nebylo takhle, bylo to lepší než všechno co dělal kdy předtím, neskutečný pocit síly, vědomí vlastní dokonalosti, nevyslovitelná slast.

"Skoč!!" Josh stál na špičkách na ochozu věže, držel za límec bezvládně tělo, kymácelo se sem a tam v náporech větru, natáhl ruku před sebe a rozevřel prsty, mrtvola padala z výšky, v legračních kotrmelcích se obracela ve vzduchu, až dopadla s tupým bouchnutím mezi zaparkovaná auta. Zařinčelo sklo. Někdo dole zaječel, vysokým, pronikavým hlasem, který byl slyšet až sem nahoru. Rozesmáli se. Josh rozpřáhl paže.

"Skoč!!!" David zíral do hloubky pod sebou, hlava se mu zatočila v návalu nevolnosti, tři metry z prkna v bazénu v Podolí bylo tak všechno, na co se kdy zmohl, nikdy nenašel odvahu vyzkoušet si bungee. Mátožně udělal krůček a zavřel oči. Všechno nebo nic! Odrazil se a padal do hlubiny, vítr s ním cloumal v zuřivém poryvu a otáčel se dokola, vír tmy a planoucích světel, šílená závrať a srdce až v krku, náraz ho zastavil ve vzduchu a mávl křídly....KŘÍDLY?????!!! Dva netopýři zmizeli ve tmě mihotavým letem.

"Ukliď ten bordel, Davide!" Josh se rozvaloval na starý pohovce, kterou jsme si přitáhli do kotelny ještě s

odřeným koženým křeslem. Mezi rourama a ventilama to vypadalo skoro útulně. Vzpomněl jsem si na to místo celkem náhodou, jednou jsme vedle v bloku instalovali alarmy, v tom balíku klíčů, který jsem dostal, byl jeden divnej, rezavej. Ani nevím, proč jsem o pauze místo svačiny prošel dlouhou sklepní chodbou a zkusil ho do zaprášenejch dveří až na konci, vlastně jsem tam neměl co dělat, byla to jenom rutina, prohlídnout si všechno kolem. To co jsem objevil, mi skoro vyrazilo dech. Tmavej podzemní prostor, stará, dávno nepoužívaná kotelna na uhlí ve zrušeným areálu jakýsi fabriky. Desítky metrů masívních, časem oprýskaných potrubí, černá kola zarezlejch parních ventilů potažená pavučinama, železné schůdky a můstky mezi dvěma obrovskejma, vyhaslejma kotlema, dole na zemi ležela vrstva mouru a sazí. Světlo sem dopadalo, v pruzích plných poletujícího prachu, ventilátory zasazenými ve stropě. Pod podlahou bylo slyšet hučení vody a pištění krys, železný poklopy kanálů dávaly tušit stoku.....super. Freddy Krueger by měl radost.

Někdy to tady bylo docela divoký. Jako dneska v noci. Mejdan už skončil, tři zhroucená dívčí těla se válela na zakrvácené podlaze, jemná pleť bílých hrdel, která ochotně povolila pod mejma zubama, šlo to jak po másle. Obvykle jsem měl větší problémy, ten poslední se trápil, řval a poblil se, musel jsem toho nechat a zlomit mu vaz, Josh se škodolibě pochechtával.

"Nic si z toho nedělej, já jsem se to učil dvacet let." řekl s úšklebkem, nejradši bych ho praštil. Jasně, že ten druhej maník už to měl taky odbytý, nenechal mi ani loka, hamoun. V žaludku mi kručelo, až to bylo slyšet. Teď jsem si to vynahradil. Příjemně zpitej sladkou krví, jsem usínal v ošoupaném křesle. Joshův hlas mě vytrhl z letargie.

"Ukliď si to sám!" Neměl jsem nejmenší chuť mu dělat poskoka. Zvedl se z pohovky a zatvářil se hrozivě, něco kdesi ve mě mi říkalo, že bych měl možná poslechnout. To zrovna, nasrat! Vypálil s tváří staženou vzteky, vykryl jsem ten úder a kontroval sevřenou pěstí. Byla to dobrá rána, přímo na bradu, složila by kohokoliv. Josh stál nepohnutě proti mě s posměšným úsměvem, měl jsem pocit, že jsem praštil do zdi. Zastavilo mě to, byl jako blesk. Chytil moje zápěstí a zkroutil mi ho za záda, tlak neskutečně zesílil, cejtil jsem jak mi praskají klouby.

"Příště," řekl chraptivým a naštvaným hlasem, " .....příště, až ti něco nařídím, tak to uděláš a nebudeš o tom žvanit! Patříš mě! Já jsem tě stvořil, ty sráči, ze svý vlastní krve, za cenu svý vlastní krutý bolesti jsem ti daroval věčnej život a ty mi za to budeš náležitě vděčnej!"

Držel mi ruku jak v kleštích a bolest pronikavě zesílila.

"Řekni - ano, pane! Dělej! Řekni to, nebo ti zlomím ruku!"

"Hovno!"

Fakt mi jí zlomil. Zapáčil a kosti praskly. Svezl jsem se na zem a v záchvatu třesavky jsem zíral na bílý, špičatý úlomky, který mi lezly z krvácejícího předloktí, nemohl jsem ani zařvat, jak šíleně to bolelo. Nakopl mě s výrazem zuřivosti a ukázal na ležící těla. Naházel jsem je do kanálu s bolestivým sykáním a pak se stočil v křesle do klubíčka. Rudý cákance se táhly po podlaze.

"Nemusíš tak vyvádět. Nic to není, ukaž!" Srovnal kosti tam kam patřily a nevšímal si mýho kňučení, chvíli držel ruku na ráně a bolest pomalu přestávala. Za chvíli jí pustil, skoro nic tam nebylo znát.

"Jednou tě zabiju!" řekl jsem s nenávistí, ale už jsem se neodvážil vstát. Nalil si panáka z láhve vodky a vrátil se na pohovku, podíval se na mě a rozesmál se, tichým, děsivým smíchem. Krysy, který před tím pískaly pod podlahou, byly najednou zticha.

Nemohl jsem usnout. Myslel jsem na to o čem mluvil Josh, taky bych chtěl někoho, kdo by patřil jenom mě. Vstal jsem a došel jsem si pro pití, moje kroky ho probudily.

"Co tady couráš?" řekl jsem mu to. Tvářil se pobaveně. "Jak tě tak znám, měla by to bejt blondýna." Blondýna..... ušklíbl jsem se, někoho mi připomněl.

"Říkala si Endžl, jako anděl."

Josh se zasmál. "Proč anděl?"

"Protože tak vypadala, vole." Jo, vypadala přesně tak, dlouhý blond vlasy, modrý oči, o zbytku nemá cenu mluvit, prostě třída. Byl jsem až neskutečně blbej, nalít jsem na to všechno a na ty její kecy, za tejden u mě bydlela a za půl roku jsem seděl večer sám ve ztemnělým pokoji a držel hlaveň pistole obrácenou proti sobě. Vždycky jsem měl k tomu sklony, ani nevim proč, provokovat smrt, těma šílenejma jízdama, vším co jsem dělal. Jenže v tuhle chvíli jsem nechtěl provokovat, chtěl jsem se odbouchnout. Měl jsem všeho dost, naprostá destrukce osobnosti, připadal jsem si jako někdo, kdo nemá už ani právo chodit kanálem, totální rozklad. Stokrát jsem jí vyrazil, nemělo to žádnej efekt, nenáviděl jsem ji a v skrytu duše zoufale miloval. Uměla to se mnou dokonale, hysterický scény kvůli ničemu, za pět minut o tom nevěděla a mě bylo tři dny blbě. Mohl jsem si za to sám, přeci jsem věděl do čeho lezu. Hlaveň Glocka, matná svou šedí, chutnala po kovu když jsem jí olízl. Ústí se dotklo patra a ukazovák spouště, sáhl jsem na ni a napnul prst, nešlo to zrovna zlehka, žádný na jeden dotek, nechtěl jsem si ustřelit prdel, když jsem ji tahal všude sebou, zastrčenou vzadu za kalhotama, odjištěnou a s nábojem v komoře. Klíč zarachotil v zámku a Endžl najednou stála proti mě.

"Co tady blbneš? Nechtěl bys toho nechat?" Viděla mý oči a možná dostala strach. "Ty jsi vážně úchyl, polož to, Davide!"

Měl bych to teď zmáčknout, chtěl bych slyšet jak ječí, až by se mozek rozstříkl po stropě a krev po stěnách. Škoda, že by jí to taky nevohodilo. Představil jsem si kusy zakrvavený, nažloutlý tkáně v těch jejích perfektních vlasech a zvedlo mi to náladu. Proč vlastně já? Vyndal jsem bouchačku z huby a otočil jí proti ní.

"Sbal se a vypadni!"

"Cože? Si se snad zbláznil, neni to nabitý....no tak řekni že ne?" Couvala ke zdi, bílá jako papír.

"Vypadni!" Řek jsem to drsně a ruka s pistolí se mi ani nezatřásla. Zírala na mě zděšenejma očima a pak začla krámovat hadry do tašek, s nadávkama mumlanejma polohlasem, netrvalo jí to ani pět minut. Dveře zapadly. Byl jsem z toho venku. Položil jsem kvér na stůl a došel do lednice, půl flašky vizoura ve mě zmizelo jako nic.

Ležel jsen na posteli a nechápal, proč brečím.

Pak jsem slyšel, že měla průser, nabourala s autem a někdo to odnesl. Nenašel bych nikoho lepšího.

Vystoupila z taxíku, černá tma na schodišti v domě probouzela pocit nejistoty. Stiskla přivolávač a nahoře v šachtě to cvaklo. Nic. Podívala se vzhůru, klec zůstala trčet někde v patře, - sakra, třináctý poschodí - zmáčkla vypínač a světlo se rozsvítilo. Zastavila se na odpočívadle, s patama odřenejma od nových bot. Kruci, s tím teda nepočítala, nejradši by se zula....Ještě pět pater.... Byla už skoro nahoře, závan ledového vzduchu se táhl chodbou, příšerná zima, otřásla se chladem, udělala pár kroků, žárovka blikla a zhasla, málem zakopla na schodech. Netrpělivou rukou šmátrala po zdi, kde je sakra ten vypínač?.....dotkla se ledové tváře.....Áááááááááááá...

Stopl ten jekot v poslední chvíli, měl v živý paměti, jak uměla vřískat.

Nezměnila se za ten rok a jestli ano, tak jedině k lepšímu. Dotkl se špičkou jazyka sametové kůže, tenká stružka rudý krve stékala do výstřihu. Jemná pleť zesinala, oči barvy nebe zbledly a obrátily se v sloup. Nesměl to zvorat. V krutejch bolestech, na hraně života a smrti, nevěřil, že to bude takhle bolet. Slzy kapaly na podlahu. Jeho slzy. Josh stál nad ním a těžce oddychoval. Přihlížet kouzlu zrození.....nedalo se to vydržet! Najednou klečel vedle něho, zmatenej vír myšlenek a hrůza z umírání, černá krev z rány na zápěstí jí kapala do úst, pohnuly se. Svíjela se na zemi. Příchod vždycky bolí.

Dostal pěstí. Omámený tím, co udělal předtím, jen zvedl ruce před obličej, neschopen se bránit...

"Ty mizernej hajzle..." David do něj kopal na koberci v jejím bytě..... "Proč, ty sráči...patřila jen mě.....zabiju tě!"...Konečně se vzpamatoval. Zachytil Davidovu ruku a trhl s ním dopředu, podkopl mu nohu a hodil ho mezi

koženou sedačku a mramorovej stolek. Vrhl se za ním a držel ho za krk.

"Proč? Proto! Proč jsi mi neřekl, jak je krásná?"

Byla krásná, nádherná a zářící, s rudými rty a planoucíma očima, které ztmavly a měly barvu jako moře,

s modrýma žílama na bílé pleti, v kterých teď kolovala krev obou. Stála proti nim, prohlížela si jejich potlučené obličeje s výrazem napůl vzrušeným a napůl pohrdavým.

"Ať se rozhodne sama!" Blbci. Pozabíjeli by se kvůli jedný noci, noci na kterou nikdy nezapomenou. Vlastně ne. Jen jeden! Zadívala se do Joshových očí, temných a nebezpečných. Mráz jí přejel po zádech. David se opíral o leštěnou skříňku, krev co mu tekla z nosu si utíral do rukávu. Podíval se na ni. Ten pohled znala, viděla ho tisíckrát. V tu chvíli se jí něco vrátilo. Seděla za ním na úzkém sedle Suzuki, vítr jí fičel ve vlasech a šlehal do očí. Objímala ho pod koženou bundou, děsivý náklony v zatáčkách, ve světle reflektoru viděla rozmazanou bílou čáru na silnici. U pumpy si na záchodě česala vlasy, čekal na ni vevnitř. Ospalý kluk u kasy kývl hlavou.

"Šampáňo, nebo radši dvě." Nacpala flašky do báglu, když se napili ještě u pumpy. Už předtím byli opilí, něco jí řekl a potáceli se k motorce v záchvatu smíchu. Nastartoval, přitiskla se k němu, motor zakvílel do otáček, svištění větru..... Jeho polibky v mokrý trávě u dálnice. Viděla mu to v očích, myslel na to stejný. Udělala krok a naklonila se k němu, rozechvělá víčka se zavřela. Usmála se.

"Vypadni!" řekla tím svým zastřeným hlasem a pak se rozesmála, smíchem plným skryté nenávisti. "Vypadni vocaď a už sem nikdy nelez, rozumíš .....nikdy!!"

"Ten blbec!" řekl Josh a zesílil zvuk, obrazovka modře blikala. Řada pojízdných nosítek z chromovaných trubek, naložená plastovými pytli s neidentifikovatelným obsahem, byla v záběru jen chvíli, než nervózně vyhlížející polda vystrkal kameramana za ochranou pásku. Černá skříňová Avie s klimatizací na střeše zatočila za roh a zmizela v doprovodu houkající sirény.

"Vypadněte s tou kamerou!" Z jednoho pytle čekajícího na další pohřební vůz začal vytékat tenký pramínek krve, kapky se rozstříkly na chodníku. Tohle asi na obrazovce být nemělo. Josh se zasmál. Záběr se přesunul před budovu ministerstva vnitra, oficiální prohlášení na sebe nenechalo dlouho čekat. Slova jako masakr, jatka, maniak létala éterem. Skoro se nedalo věřit, že je sám. Policajtka v uniformě blábolila něco o spolupráci s obyvatelstvem, - jakákoli podezřelá osoba, všímejte si pozorně, co se děje ve vašem okolí, volejte ihned 158, - další čísla nabíhala v textu. Dívčí dlaň pohladila Joshe po vlasech. Přitáhl si ji k sobě.

"Musíme si dávat pozor, Endžl."

Přikývla. "Zhatil jsi mu plány, je nepříčetnej vzteky. Já ho znám, je to cvok, jenom čekám, kdy ho dostanou."

Josh se usmál. "V to nedoufej. Nemůžeš ho ani cejtit?"

"Jo, uhodl jsi."

"A důvod?"

"Pro něj jsem byla jenom....." zasmála se, "..Kozy.....něco, co se za ním dobře vyjímalo na tom jeho pitomým bajku. Něco, s čím se mohl vytahovat před svejma stupidníma kámošema.....dyť to ani žádný kámoši nebyli, jenom blbci před kterejma se předváděl, to je prostě přesně von." Otočila se k Joshovi. "Za celou tu dobu se mě ani jednou nezeptal, na co myslím."

Joshova tvář ztvrdla. "Ty ho pořád....."

Skočila mu do řeči. "Ale hovno!" Zabouchla za sebou dveře do koupelny, v šumění tekoucí vody nebylo slyšet nic. Zůstal zírat na obrazovku, ilustrační záběr na pražskou ulici ho nadzvedl z křesla. Ta tvář pod světlým kloboukem, byl to jen mžik, ale nemohl se splést. Utřel si orosené čelo, byl v pěkným průseru.

Abraham Van Helsing se podezíravě rozhlédl kolem sebe, nastavil číselný kód a potom vyjmul černý kufr z bezpečnostní schránky na Wilsonově nádraží. Lovec. Dědictví.....nazval by to spíš prokletí. Prokletí rodu. Nijak zvlášť o to nestál, vlastně by se dalo říci, že vůbec. Přehodil si těžké zavazadlo do druhé ruky a mávl na taxi. Tmavomodré Mondeo se proplétalo ulicemi, zadíval se z okna, byl v Praze poprvé. Vjeli do centra, ze všeho tady dýchala historie, starobylé fasády domů, nedávno opravované, svítily čerstvými nátěry. Představil si jejich původní tvář, zašlou a opryskanou, nažloutlé světlo plynových lamp, mlhu stoupající z kanálů, postava v černém plášti zmizela v tmavém průchodu. Tlumený výkřik, pramínek krve na křivolaké dlažbě.....taxi zastavilo, probral se ze zamyšlení.....

Stál ve stínu a čekal, v duchu počítal, kolik už jich zabil. Za deset let. Hamburk, Paříž a Londýn, zapadlé město kdesi na jihu Holandska, musel by hodně přemýšlet, aby si vybavil jméno. Barcelona, skoro ho to stálo život. Praha. Tmavá noc pokročila, černé mraky se honily po obloze, tenký srpek měsíce se objevoval a mizel. Čekání. Věčný úděl lovce. Nastražil past. Nevěděl, proč si vybral zrovna tuhle. Nevěděl, proč si vybral tohle místo. Asi po čichu. Staleté instinkty se dědily z otce na syna. Vždycky dělal to, co bylo správné.... no většinou.

Netopýr mávl křídly, přiletěl ze tmy a zakroužil kolem lampy, spolkl můru a zmizel nad střechami. Neviděl ho, až tichý zvuk ho vytrhl z myšlenek. Kdosi opatrně doskočil na zem.

Pokračovala v chůzi, klapot podpatků, úzké šaty zdůrazňovaly každou křivku těla. Světlé vlasy se pohupovaly v rytmu jejích kroků. Ty druhé se jim přizpůsobily. Slyšel ho, jak našlapuje v tom tichu, zbraň měl přichystanou pod kabátem. Něco klaplo, zaslechl zvuk motoru, bouchnutí dveří. Zavřískla. Kvílení gum se rozlehlo ulicí, Van Helsing zaklel. Rozběhl se k vypůjčenému vozu a chvíli zápasil s klíčky v přístrojovce. Sakra! Koncová světla sebou prudce smýkla na konci ulice. Přišlápl plyn až na podlahu.

Ležela na špinavý podlážce v kotelně, potrhaný šaty se válely vedle ní. Opálená kůže zešedla, stopy zaschlý krve se táhly po pažích a stehnech, plnejch modřin. Už nebrečela, jen potichu sténala. Rozbitou pusou s

vyraženejma zubama. Možná nějakej spolkla. Přestala i prosit, bylo jí jasný, že to nemá cenu. Stál jsem nad ní, naběhlá žíla prudce tepala na hladkým hrdle, pocit přejedení mi zvedal žaludek. Nechtěl jsem se napít, chtěl jsem jí zabít! Proč jí byla tak podobná? Zabít.... Ještě chvíli si pohrát, jako kočka, když chytne myš. Anebo ne. Jenom to křuplo.Venku něco bouchlo. Zatnul jsem zuby, odrazil se a skočil, netopýří křídla mě vynesla zpátky ke stropu. Ten chlap vešel dovnitř, proklouzl pootevřeným vchodem a v ruce držel zbraň. Letitej perkus, široká hlaveň opisovala opatrný oblouk. Zamrazilo mě. Lovec. Šel po mě. Jeden z těch, o kterejch mluvil Josh. Jen jednou, pak viděl že se tlemím a nevěřím mu ani slovo, uraženě toho nechal. Moje chyba, měl jsem se dozvědět víc. Najednou jsem věděl, proč to udělal, proč mi dal napít svý krve v tom bílým, studeným pokoji, na pokraji smrti, šklebila se na mě bezmasou lebkou, najednou zmizela a pak přišel on. Byl jsem pro něj pojistka, někdo koho předhodí místo sebe, kdyby něco. Parchant. Měl jsem ho zabít.

Lovec se plížil dole jako stín, tenkej proužek světla z ventilátoru mu ukazoval cestu. Pramínek krve ho zasáhl do čela. Škubl sebou a slyšel jsem, jak lapá po dechu. Letěl jsem dolů střemhlavým letem. Vykřikl hrůzou a napřáhl ruku. Jako by do mě uhodil blesk. Znamení kříže. Vždycky jsem se tomu všemu jenom chechtal....

Bezmocně jsem padal na betonovou podlahu, černou od sazí.....

Byl jsem návnada. Prase, přivázaný za nohu ke stromu v džungli při lovu na tygra. Ruce spoutaný nad hlavou želízkama, pověšenejma na kovový trubce ve vejšce nad podlahou kotelny. Moje krev kapala na beton, useknutej malíček ležel dole jako bílej červ, uprostřed obrazce, nakresleného v mouru. Pentagram. Asi jsem omdlel, když zvedl kříž, jehož hrana tvořila čepel. Slyšel jsem, jak někdo zařval a propadl jsem se do tmy. Zdál se mi sen. Sen o Endžl, ležela na zemi, svázaná řetězem. Joshova bílá, nehybná tvář..... Proto mě nezabil. Pitomec. Věděl jsem že odešel, nikde jsem necejtil ten jeho smrad. Pořád jsem se měl co učit. Von taky. Klíček k želízkům jsem měl přidělanej izolačkou na vnitřní straně boty. Ještě z dřívějška, transporty peněz nebyly moc pohoda, člověk nikdy nevěděl, co se semele. Trochu jsem se sichroval a teď se mi to hodilo. Univerzální klíč. Houpal jsem se na trubce, až jsem mohl přehodit nohy, zesláblej a napůl chcíplej, našmátral jsem ten kousek izolepy. Zápěstí jsem měl sedřený až na kost. Ani jsem nevěděl, k čemu bych se měl modlit, aby mi nespadl dolů, možná ke starýmu Drákulovi. Držel nade mnou ochranou ruku.....

Venku byla tma jak v ranci a lovcovu kraksnu jsem nikde neviděl, letělo se mi blbě s tím zrychtovaným křídlem.

Byt ve třináctým patře zel prázdnotou. Joshi, Joshi, Joshi, sakra, telepatie mi moc nejde, rozbolela mě hlava a v žaludku jsem měl divnej pocit. Josh nebyl blbej, věděl jak to chodí, někam se zdejchli. Neměl jsem čas na to myslet. Ten hajzl byl přednější, bylo to jasný, buď on nebo já. To další vyřídím potom. Sídlo mý starý firmy bylo v bloku baráků na Vysočanský, protáhl jsem se ventilací dovnitř. Zapnutý alarmy, žádnej problém, u sejfu se zbraněma měnili číselnou kombinaci každej tejden. Bylo mi to jedno, vyrval jsem dvířka z pantu. Čekalo mě tam překvapení, Glock 18 C, novější model pistole, kterou jsem měl předtím, s možností střílet dávkama, tři plný zásobníky, náhradní klíče od aut.....super. Na věšáku visely neprůstřelný vesty, taky dobrý, teď už jsem počítal ze vším. Prošel jsem dolů vrátnicí, bylo půl čtvrtý, vrátnej chrápal s hlavou na stole. Pancéřovanej předek Volkswágnu přerazil závoru. Dědek za mnou vytřeštěně zíral a rval z pouzdra tu jeho vorezlou čezetu, bylo mu to prd platný.

Vzbudila se s výkřikem z odporného snu a až studená voda v koupelně jí probrala k životu. Mezi dveřmi uviděla Joshův bledý obličej.

"Musíš tam jít, nemůžeš ho tam nechat takhle."

Zavrtěl hlavou. "Je to past, Endžl. Už je stejně mrtvej."

Pustila se do něj malými pěstmi. "Ty hnusnej hajzle."

Vrazil jí facku. "Já jsem to věděl, miluješ ho pořád....." Neřekla nic.

Bylo už vidět, slunce vyšlo nad paneláky, zaparkoval jsem za rohem a vplížil se opatrně dovnitř. Nečekal, že přijdu. Nemohl tušit že jsem daywalker, stejně jako Josh, jehož krev jsem měl v žilách. Jenže Josh byl momentálně trochu mimo, svázal je k sobě stříbrným řetězem, měkkej kov, kterej by člověk snad dokázal roztrhnout, měl na oba fatální účinky. Kroutili se ve svejch poutech na špinavý zemi a Endžl vzlykala, ten zvuk mě naplnil uspokojením. Van Helsinga nejspíš taky. Byl skrytej za sloupem. Rychle se otočil a vytáhl ten směšnej perkus nacpanej stříbrem a vystřelil. Šílená bomba! Srazilo mě to na zem a zvuk výstřelu mi skoro roztrhl bubínky, ale vesta vydržela, nechápavě na mě civěl, byl na stoprocent přesvědčenej, že mě dostal. Nikdy nezapomenu na výraz jeho očí, když se rozběhl po úzkém můstku vysoko nad podlahou kotelny a v běhu tahal druhou zbraň. Velkou černou plastovou stříkací pistoli naplněnou něčím, co jsem cejtil od začátku v tom těžkým podzemním vzduchu. Svěcená voda! Kdyby mě zasáhl, spálilo by mi to kůži až na kost, nepěknej konec. Kutálel jsem se po železné podlaze, abych se vyhnul sprše žíravé tekutiny, střely z mý pistole ho donutily couvnout za kovovej sloup. Zachytil jsem se zábradlí a chtěl vyskočit, noha mi sklouzla mezi pláty, ztratil jsem rovnováhu a padal dolů z patnáctimetrové výšky. Viděl jsem ho, jak se nahýbá s výrazem triumfu přes zábradlí a míří na mě, něco slítlo zezhora a vzalo ho to po hlavě, pustil zbraň a otřeseně se hrabal zpátky na nohy. Stříkačka se neškodně válela v hromadě mouru. Otáčel jsem se ve vzduchu, betonová podlaha se blížila děsivou rychlostí. Bylo to o fous. Proměnil jsem se těsně před dopadem. Utíkal dolů po železných schůdcích, údery jeho kroků duněly kotelnou. Vystřelil jsem jako blesk. Slyšel jsem ho jak ječí, když mu moje netopýří drápy vyškrábly oči. Padl na zem s bolestným zakvílením. Stál jsem nad ním, už nemohl vidět jak se měním zpátky. Kopal kolem sebe a snažil se mě nahmatat, ten hajzl by se nikdy nevzdal. Výstřel se rozlehl sklepením s ostrým prásknutím, jenom sebou škubl. Vylezl jsem nahoru a sehnul se nad Joshe a Endžl, omotal si rukáv bundy kolem ruky a strhl ten řetěz. Pálilo to jako oheň. I přes tlustej hadr jsem cejtil šílenou bolest. Umírali. Škvírama mezi přivřenými víčky jsem viděl hasnoucí zraky, slábnoucí dech nebylo skoro slyšet, sinalá našedlá kůže, předzvěst blížící se smrti. Sráči. Kopl jsem Joshe do žeber, jenom zasténal, ani neotevřel oči.

Z kanálu se ozvalo škrábání desítek malých nožek a první krysa mi se zapištěním proběhla pod nohou, další se

hrnuly za ní, v očekávání žranice. Van Helsingovo tělo leželo v kaluži krve, bez pohnutí, na železném můstku pod schody. Začaly u něj, pach ožíraného těla přilákal druhou famílii, rodinka s olezlými ocasy se vypravila přímou cestou k potravě, lezly Endžl přes její krásné, špinavé a pomlácené nohy, probralo jí to k vědomí, začala kňourat a zoufale se snažila odplazit. Byla to chyba, neměla se hejbat, jenom je to přilákalo, najednou byly všude, hemžily se kolem po rezavejch rourách, padaly dolů po stovkách. Pronikavý zvuk jejich pištění naplnil prostor a odrážel se od stěn a potrubí, všechno se slilo v neskutečnou kulisu odpornýho pískotu, v kterým skoro zanikl Endžlin pláč a Joshovo skučení. Roztrhají je zaživa. Van Helsingovo tělo zmizelo pod přívalem šedohnědé srsti. Stál jsem na tlustý rouře nad nimi, hnusnej myší smrad zaplnil kotelnu a obrátil mi žaludek, najednou mě to vzpamatovalo. Nezasloužili si tak děsnou smrt. Stejně mezi náma zůstalo pouto, i přes to všechno. To co slítlo z vejšky a praštilo Van Helsinga po hlavě byl kus dřevěnýho kříže, kterým je předtím omráčil. Nevěděl jsem, kdo z nich ho skopl dolů za cenu svý spálený kůže, ale na tom teď houby záleželo. Zachránili mi život. Rozdivočelý krysy šplhaly po trubkách. Tohle jsem fakt nechtěl. Vrazil jsem novej zásobník do kvéru a střelil do tý lezoucí masy, do výšky vyletěl odpornej gejzír chlupů, krve, kousků rozdrceného masa a kostí. Prásk! Prásk! Kulky lítaly vzduchem, rvaly na kusy nahnědlá těla a odrážely se s hvízdáním od železnejch plošin, v krysí komunitě zavládl chaos. Cpaly se zpátky do kanálu jako chlupatá řeka, pištění ztichlo. Byly pryč. Na můstku pod schody ležela ohlodaná Van Helsingova mrtvola, neuvěřitelnej pohled. Uhnul jsem očima. Nahoře se ozvalo zasténání. Ještě byli živí, v posledním tažení. Zabořil jsem zuby do pahejlu prstu, šlo to blbě, pořád jsem neměl ten správnej grif, ubohej zbytek jsem vyplivl na zem. Děsivá bolest mě ochromila, krev stříkala z rány, černá mlha se mi zvedla před očima, všechno se se mnou motalo. Po slepu jsem nahmátl Joshovu tvář, zuby zatnuté v předsmrtné křeči se rozevřely až po ráně pěstí, z posledních sil. Už jsem nemohl, chcípneme tady všichni.

"Sakra, seber se Joshi! Kurva!!!" Trochu se pohnul a začal olizovat krev na mojí ruce, chroptěl, srkal a dusil se, ale najednou se probral a začal pít, vytrhl jsem se mu a přitiskl zkrvavený prsty na Endžliny rty. Josh se zvedl na všechny čtyři a dolezl ke mě, skoro mrtvej vyčerpáním. Ležela na špinavý zemi, ústa plný mojí krve, chladná a bez pohnutí. Byl konec. Josh se složil u zábradlí, měli jsme toho dost. Oba dva. Seděl jsem na zemi s obličejem v dlaních a ani jsem si neuvědomil, kdy vstal. Van Helsingovo i Endžlino tělo zmizelo, poklop kanálu byl zavřenej. Položil mi tu svojí ledovou ruku na rameno.

"Uděláme si jinou!"

David stál u okna a díval se ven, za baráky na sídlišti zapadalo slunce, kluk na skejtu skočil z obrubníku, prokličkoval mezi auty a zmizel za rohem, lidi se courali nedělním podvečerem, bylo jich tam všude spousty, sladká, horká krev ve všech podobách, jídlo, pití a sex v jednom, všechno na co si vzpomeneš. Josh se opřel o parapet a přikývl, nemuseli ani mluvit. Chladná dlaň vklouzla pod tričko, nazlátlé vlasy se leskly v dohasínajícím slunci. Dívka se usmála a bílé špičáky jí zasvítily, hladila ho po kůži a přitom se dotýkala rudými rty Joshova ramene, blankytné oči se otočily ke dveřím ložnice.

"Až potom!" odstrčil ji a pozorovali společně západ slunce, nad hlavami všech těch ubohých, netušících, slabých.

Stejných jako vy....nejste nic, jen kusy na pořadníku, čekající až přijde čas. Čas pro nás, zůstaneme tu navždy.

My! Vaše prokletí. Démoni noci. Neznáte dne, ani hodiny.....

Konec